

12e JAARGANG N° 8 – 6 MEI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

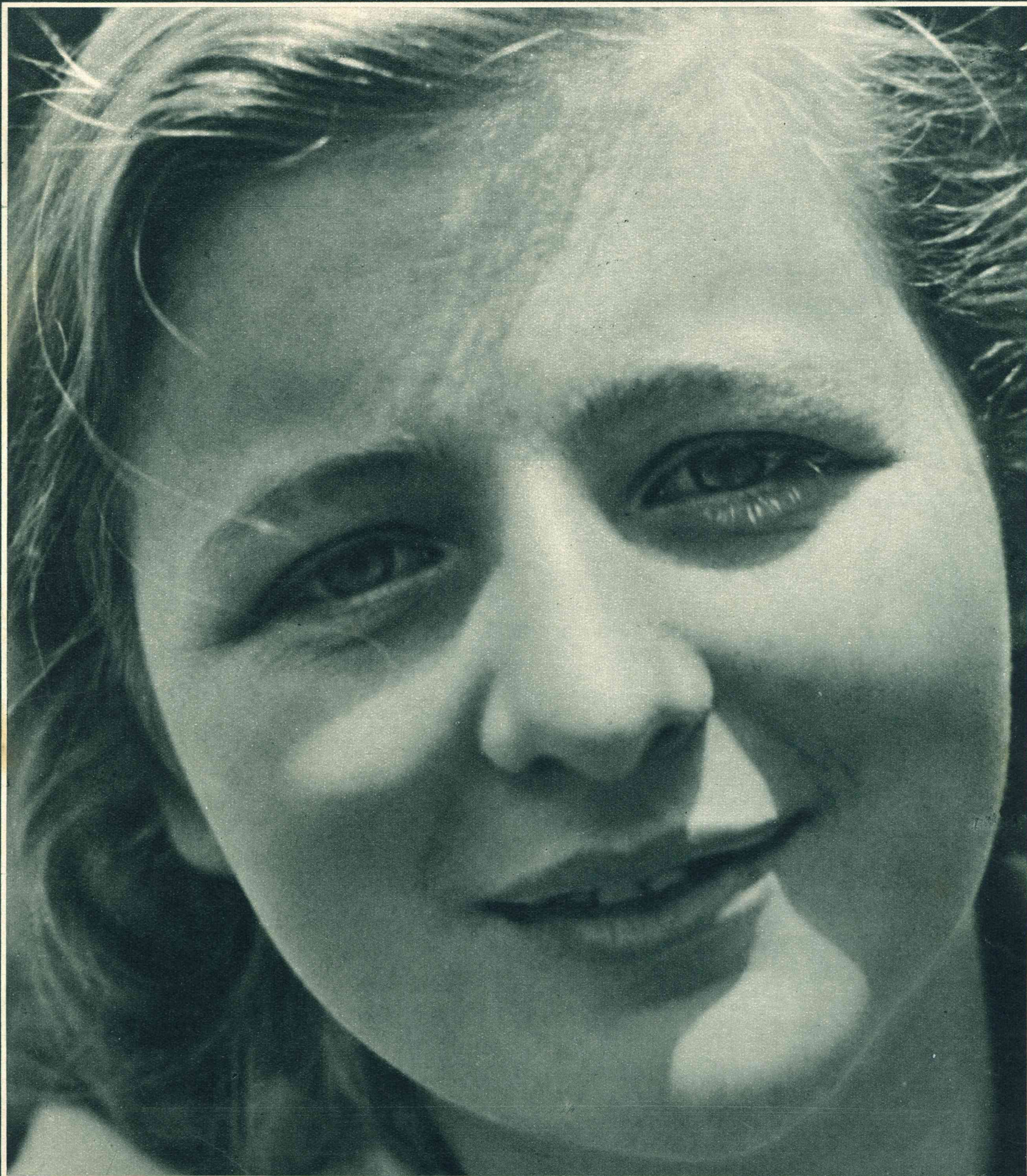
OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

Moeders oudste meisje

ZOO WOONDEN ZIJ

Nadat de tijdgenooten van den kunstenaar hem het bestaan ondraaglijk hadden gemaakt door verachtende miskenning, of door 'n welwillendheid, welke niet anders dan als een hoon kon worden opgevat, maakt het dankbare nageslacht — voor zoover het althans geen kans ziet, den arbeid van de enkele waarlijk grooten dezer aarde commercieel uit te buiten — zich meester van

de anecdotes, welke in hun levens vervlochten zijn. Er is iets van schennis in deze jacht naar kleine bijzonderheden; want degenen, die haar ondernemen, worden niet gedreven door gevoelens van vereering, maar veeleer door een nieuwsgierigheid, die even onaangenaam als minderwaardig is. Sommige menschen besteden er een aanmerkelijk deel van hun leven aan, om na te snuffelen met wie de schilder Zoo en Zoo getrouwd was, en wanneer, en hoe oud, en hoe het meisje er uitzag, en wie haar vader en moeder waren enz. En als ze dit hebben achterhaald, voelen deze lieden zich geroepen om het te pas en vooral te onpas te vertellen aan iedereen, die het maar hooren wil en aan ieder, wien het niets schelen kan. Ergens in Duitschland staan de pantoffels van Schiller onder

Ziehier de huisbewaarders, die dit vertrek van César Franck, den genialen orgelcomponist, schoonhielden.

Een hoek van de kamer, die door Richard Wagner (rue de Provence) werd bewoond. Op zijn piano, waaraan hij de „Meistersinger“ componeerde, ligt thans een stapel grammofoonplaten.

„Voeten vegen“ was de eerste waarschuwing die luitenant Napoleon Bonaparte te zien kreeg, als hij naar zijn kamer ging.

een glazen stolp en er bestaan boekdeelen over de vrouwen, die Beethoven vereerd heeft in zijn leven, maar dat neemt niet weg, dat men veronderstellen kan, dat deze kunstenaars op andere wijze beter geëerd zouden kunnen worden dan door het „uitstallen“ van hun particuliere levensomstandigheden.

En het is niet alleen de nagedachtenis der artisten, die dit lot treft. Met die van staatslieden, denkers, uitvinders, zeehelden, is het evenzoo. Is er een schitterende naam onder de zon, dan kan men er zeker van zijn, dat hij niet zoo blinkend is, of de „bijzonderhedenjagers“ slagen er in, hem te verduisteren. Is dat gelukt, dan volgt het onvermijdelijke straatbordje, men onthult temidden van daverende fanfares een gedenksteen in een gevel, of een gedenkbank in een park, of men maakt van het woonhuis van den beroemden doode een museumpje.

Zoo talloos als de menschen zijn, die een onevenredig vurige belangstelling hebben voor de futiliteiten, die ook betekenis hadden in het bestaan der grooten, zoo weinig in getal zijn zij, die met ontzag naderen tot alles, wat aan dezulken herinnert. Laat ons hopen, dat gij, lezer, tot die weinigen behoort.

Indien dat dan zoo is, dan zult ge met gemengde gevoelens de foto's bezien, bij dit artikelje gereproduceerd en wellicht met verbazing kennis nemen van de bijbehorende onderschriften.

In dit „Grand Hotel“ woonde Richard Wagner ten tijde dat hij de „Meistersinger“ componeerde.

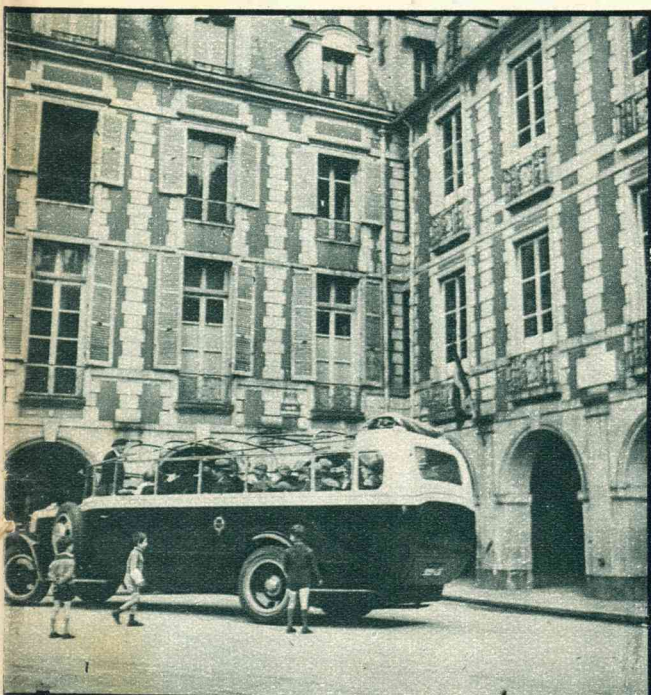
Het zijn de woningen van hen, die men koningen der gedachte zou kunnen noemen. Hier wonden zij en hoe groot hun welstand was, kunt ge gemakkelijk afleiden uit deze plaatjes. Zie de treden, kaal en afgesleten, die de geweldenaar der negentiende eeuw, keizer Napoleon I, beklom in zijn luitenantstijd. Zij voerden naar een dakka-mertje, vanwaar men uitzicht had over de Seine en de beide stadsgedeelten van Parijs, die deze rivier doorsnijdt; zie de besmeurde muren, waar-tusschen de teedere spotter Heinrich Heine gewerkt en geleden heeft; merk op, dat de woning van een Victor Hugo, den man, die met zijn vlammend woord een heele natie te begeisteren vermocht, zich in niets onderscheidt van de miljoenen andere, die er in de Fransche hoofdstad zijn; en let op het duistere binnenplaatsje, waarop August Strindberg, de Zweedsche schrijver, die een der zeldzamen was, die het verval van zijn eeuw tot den grond wist te peilen, uitzag.

Zoo woonden zij; als heremieten tusschen de menigte. In deze kamers moesten zij menige grootsche gedachte onvoltooid en onuitgesproken laten; en het vertrek werd de tombe van menig stout ideaal. Maar het was ook tusschen deze vier wanden, dat zij hun verbeeldingen in notenschrift, in kleuren, in woorden, aan het witte papier vóór hen toevertrouwden. Wellicht hebben zij, schijnbaar doelloos, urenlang voor deze vensters gestaan, maar inmiddels de kansen, die het leven hun bood, een voor een afgewogen; zeer waarschijnlijk hebben zij in deze vertrekken hun droomen van grootheid, macht, erkenning, gedroomd.

Den eenzamen bezoeker doorloopt een huivering.

Een café-terras strekt zich uit voor de woning, waar Heine stierf.

Aan de toeristen wordt het woonhuis van Victor Hugo, thans museum, getoond.

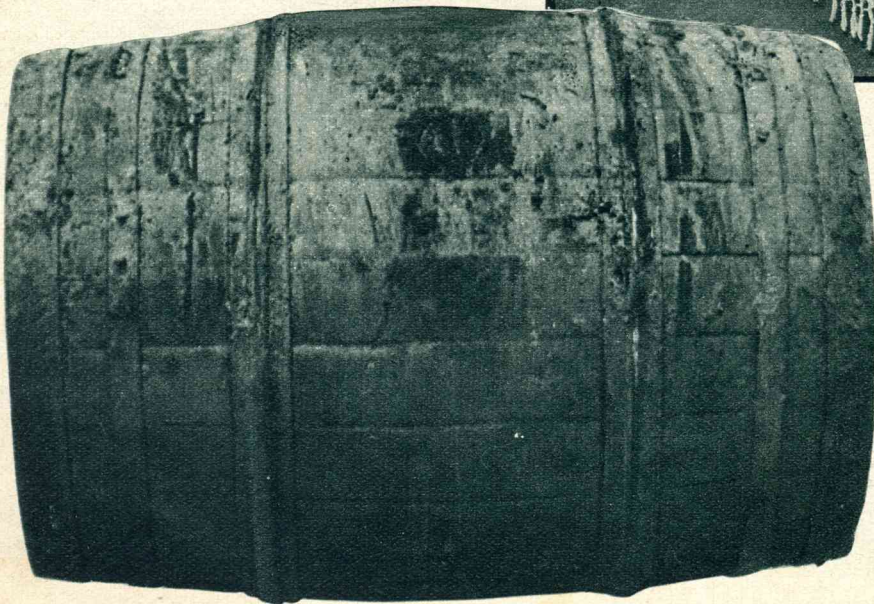
Het ledikant, waarin de toekomstige keizer der Franschen sliep. Het betreffende huis te Parijs is onlangs, daar het een verkeersobstakel was, afgebroken.

In dezen toestand verkeert de kamer van den Duitschen dichter Heinrich Heine, die vaak te Parijs verbleef.

De allereenvoudigste woning, die wel denkbaar is, verkoos zich de Grieksche wijsgeer Diogenes. Hij was met een ton tevrede.

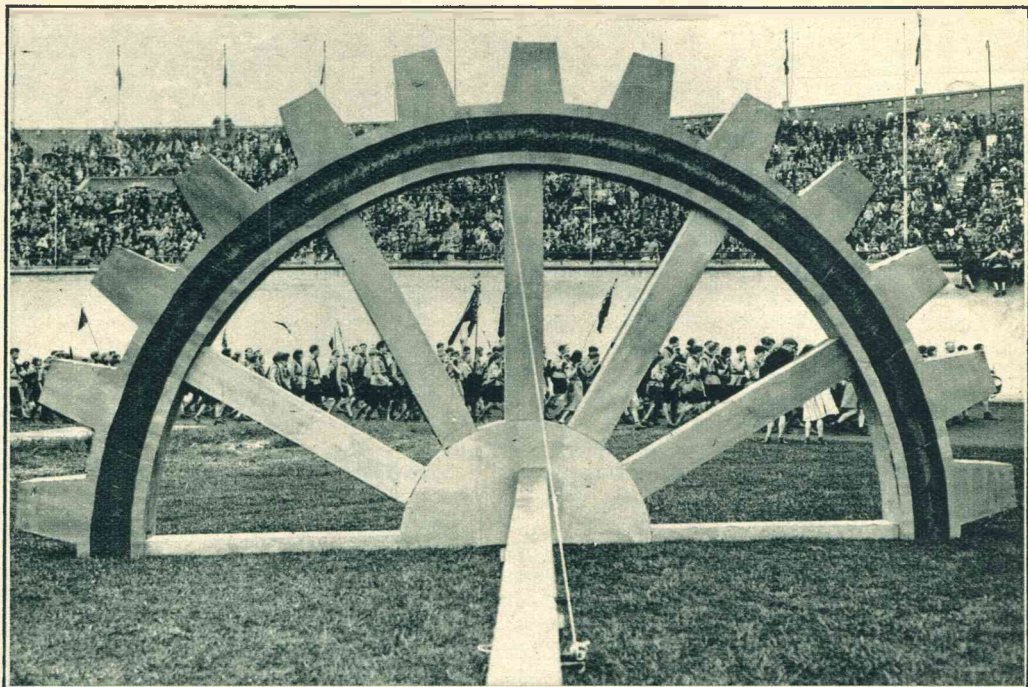

Onthouden wij haar althans onze hulde niet. Is het, tenslotte, niet merkwaardig, zooals deze foto's bewijzen, dat er weinig groote kunstenaars zijn geweest in de laatste twee eeuwen, die niet in Parijs hebben geleefd — ook al waren zij niet geboortig uit het Fransche volk? Is dat geen bewijs, dat ook voor hen het bekende gezegde op blijkt te gaan: „Ieder mensch heeft twee vaderlanden: het zijne en Frankrijk”?

*Het optrekken der Roode Valken in het Stadion. Op den
voorgond het rad, dat in het massaspel werd gebruikt.*

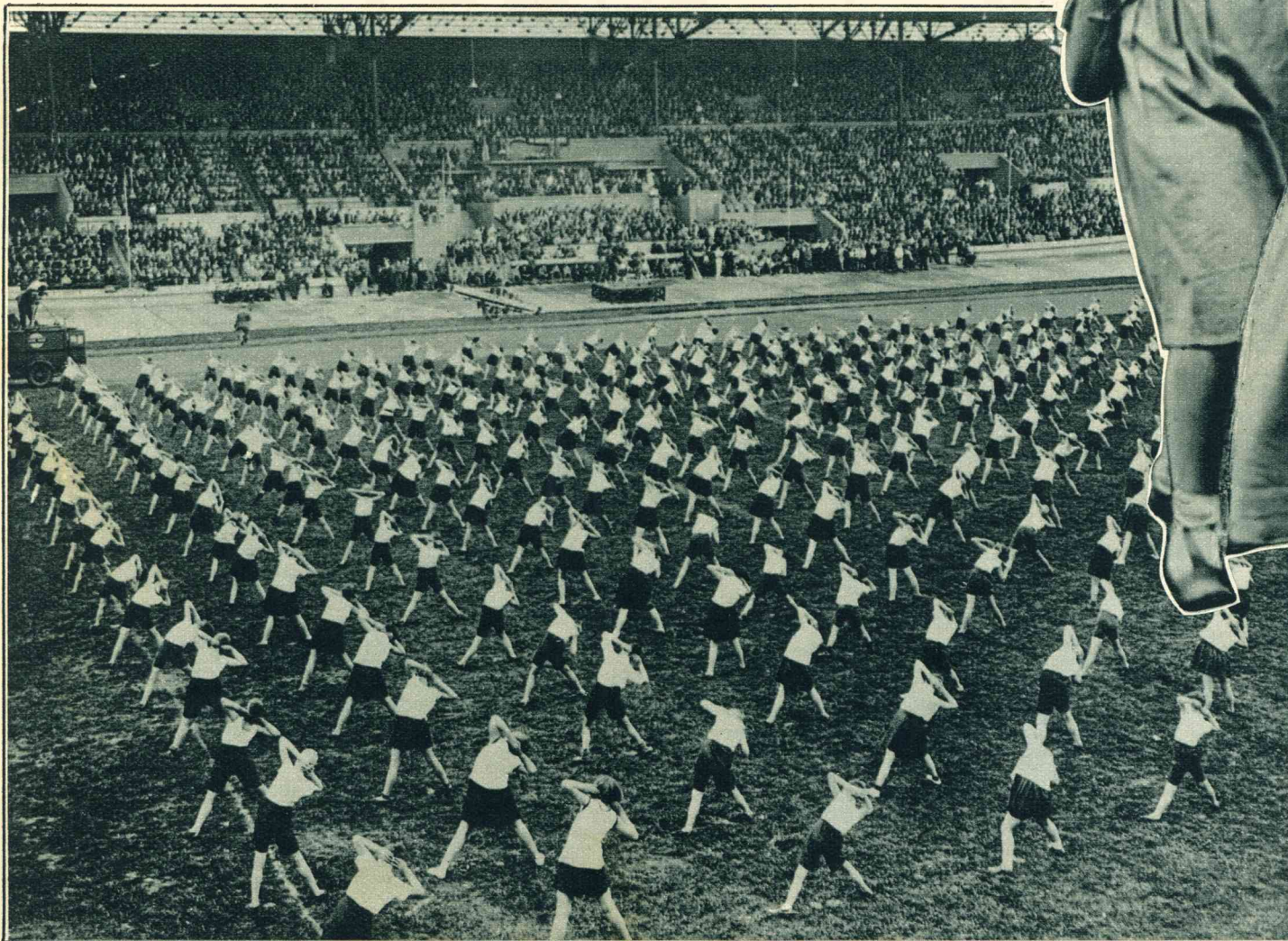
In het Amsterdamsche Stadion heeft de Sociaal Democratische Arbeiders Partij haar jaarlijksche Meifeest gevierd. De deelname van de aangesloten organisaties was zeer groot en de belangstelling van het publiek, dat voor het vele wat werd geboden zeer dankbaar was, overweldigend.

FOTO'S VAN HET 1-MEIFEEST

*Ir. Albarda, rond-
om hem micro-
foons, hield een
politieke rede.*

Een massa-uitvoering van de „Jonge Pieter Jellen”.

'n Paar toegewijde muzikanten.

De Rijkswerkinrichting te Hoorn, ook bekend als de „Krentuin“, wordt van opgeheven. De gedeveenhuisen worden naar bracht. De inrichting igt zeer geïsoleerd.

ALLERLEI

In de Jordaan te Amsterdam staat 'n huis op instorten. Optimisten hebben in den linkerbovenhoek van de winkel een hoefijzer aangebracht, blijkbaar om een totale verwoesting te verhinderen.

Te Hilversum werd aan de Heuvellaan de nieuwe V.A.R.A. studio geopend.

Geef U nu op voor onze Pinksterreizen

De Pinkstertijd, het begin van den zomer, heeft zich al sedert jaren gekenmerkt als de mooiste tijd van onzen zomer. De Pinkstervacantie leent zich dan ook het best voor het bescheiden reisje of uitstapje, dat wij ons dit jaar misschien nog permitteeren kunnen.

En als U daarbij gebruik maakt van de organisatie, de leiding en de voordelen welke Onze Eigen Reisvereniging U biedt, dan zult U tegen

**EEN ONVERGELIJKELIJK MINIMUM AAN KOSTEN
EEN ONGEEVENAARD MAXIMUM AAN GENOT**

kunnen oogsten van uw Pinksterreisje.

PROGRAMMA :

4 dagen naar Antwerpen en Brussel	f 34.—
6 dagen naar de Ardennen	„ 55.—
7 dagen naar den Eifel, de Ardennen en Trier	„ 75.—
6 dagen langs den Rijn, naar Taunus en Eifel	„ 70.—
7 dagen naar Bad Ems, Taunus en Eifel	„ 87.50
6 dagen naar het Weserbergland	„ 47.50
7 dagen naar Heidelberg en het Schwarzwald	„ 100.—
4 dagen naar Bad Neuenahr	„ 50.—
8 dagen naar Brussel, Ostende en Londen	„ 122.50
8 dagen naar Parijs, Versailles, de Ardennen en Brussel	„ 77.50
12 dagen naar de Côte d'Azur	„ 160.—
8 dagen naar de Italiaansche meren	„ 117.50
8 dagen naar Centraal Zwitserland	„ 117.50
8 dagen naar 't Berner Oberland	„ 101.—
9 dagen naar de Zwitsersche en Italiaansche meren	„ 130.—
6 dagen naar Valkenburg, naar den Eifel, Aken, Spa, enz.	„ 47.50
Diverse dag-autotochten door ons land tegen vergoeding van pl.m.	„ 4.—

Volledig programma op aanvraag verkrijgbaar aan ons bureau N.Z. Voorburgwal 262, AMSTERDAM.

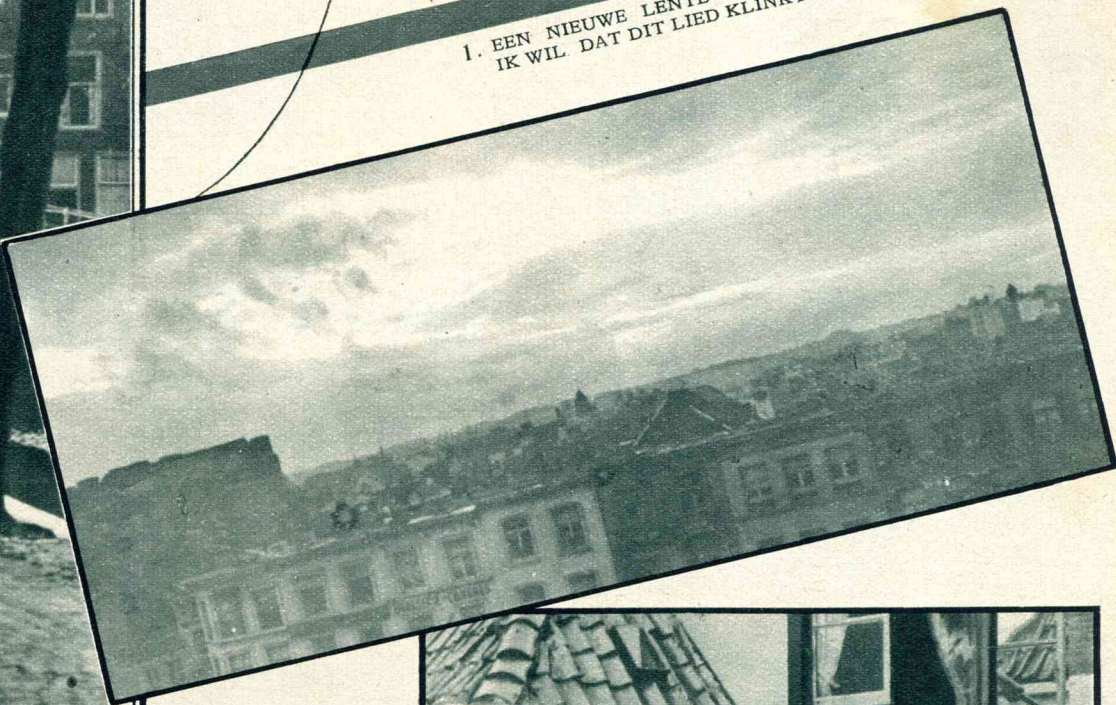
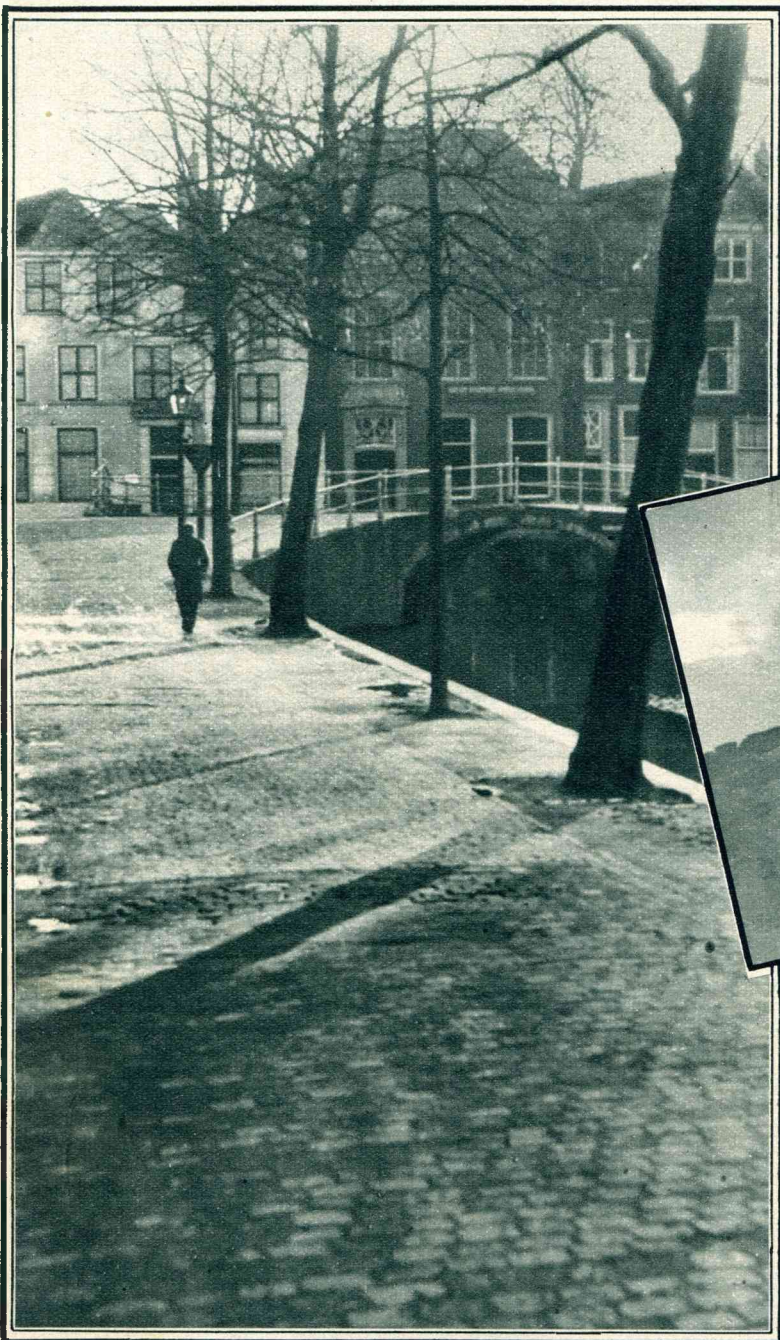
Het echtpaar C. J. Brugman, Blankenstraat 40hs, viert 5 Mei zijn 45-jarige echtvereniging.

*Maandag
wordt de
inschrijving
gesloten*

Mei

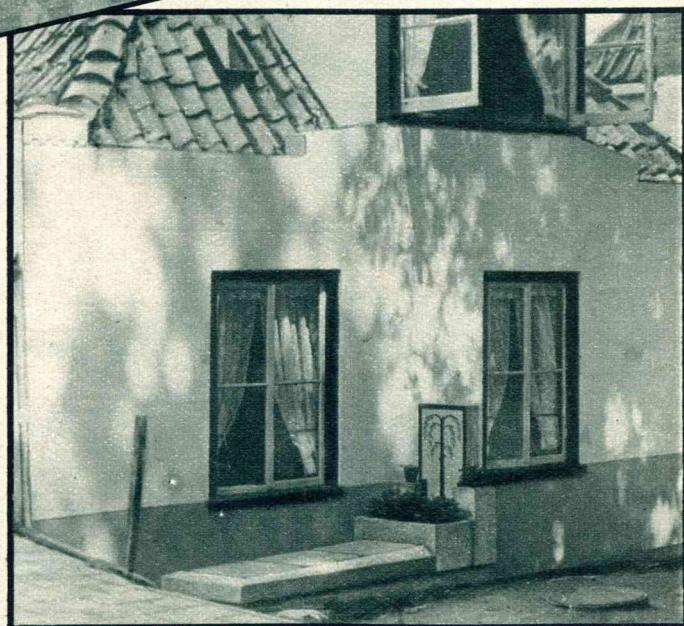
1. EEN NIEUWE LENTE EN EEN NIEUW GELUID:
IK WIL DAT DIT LIED KLINT ALS HET GEFLUIT,

3.
... AAN DE LUCHT
BLONK LAAT
NOG LICHT

4.
.... ER VIEL EEN
GOUDEN, BLANKE
SCHIJN
OVER DE GEVELS IN
MIJN RAAMKOZIJN.

2. DAT IK EENS HOORDE VOOR ZOMERNACHT,
IN EEN OUD STADJE, LANGS WATERGRACHT —
IN HUIS WAS 'T DONKER, MAAR DE STILLE STRAAT
VERGAARDE SCHEMER

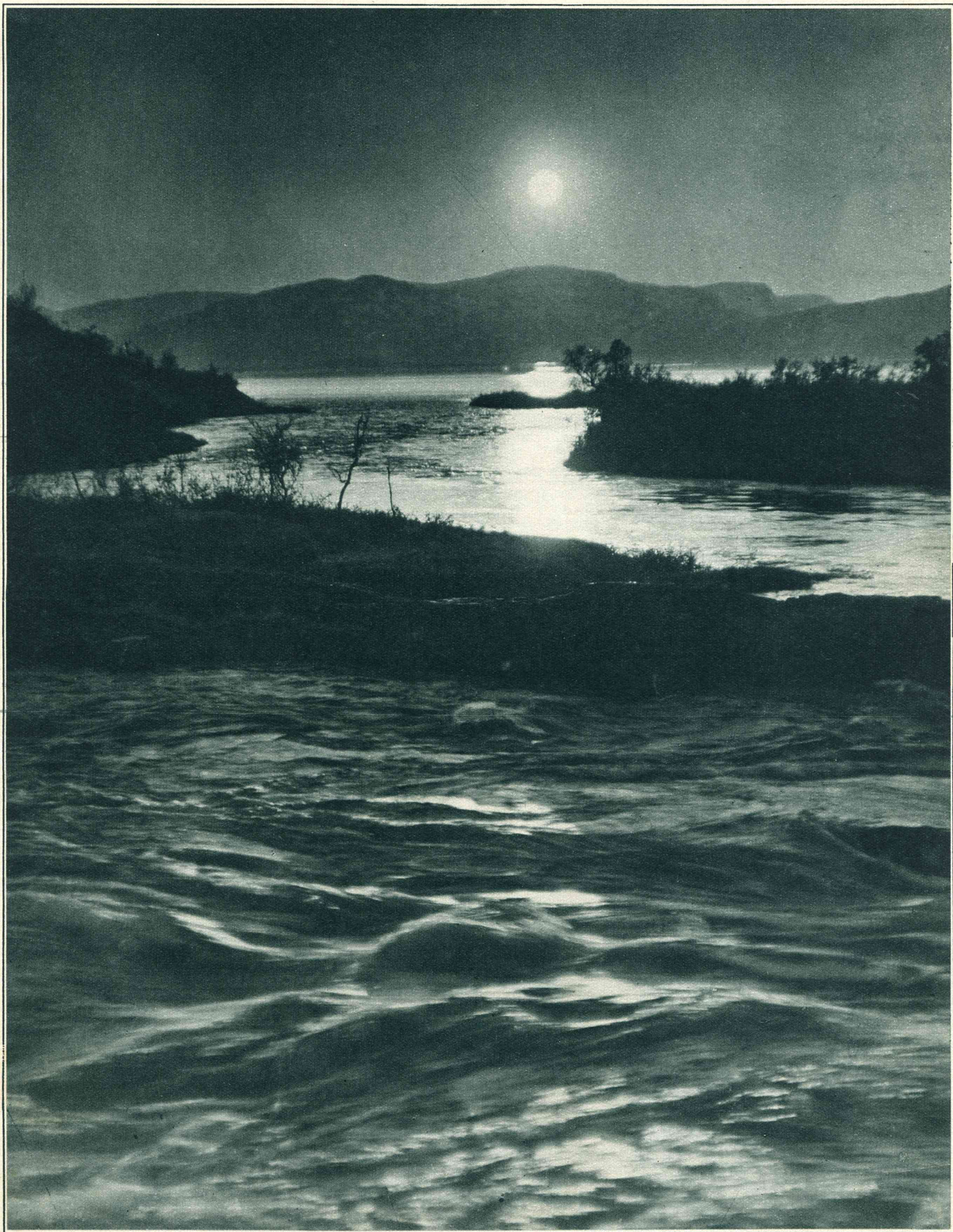
5. DAN BLIES EEN JONGEN ALS EEN ORGELPIJP, DE KLANKEN SCHUDDEN IN DE LUCHT ZOO RIJP ALS JONGE KERSEN, WEN EEN LENTEWIND IN 'T BOSCHJE OPGAAT EN ZIJN REIS BEGINT.

6. HIJ DWAALDE OVER DE BRUGGEN, OP DEN WAL VAN 'T WATER, GAANDE LANGZAAM, OVERAL ALS 'N JONGE VOGEL FLUITEND, ONBEWUST VAN EIGEN BLIJHEID OM DE AVONDRUST.

7. EN EEN MOE MAN, DIE ZIJN AVONDMAAL NAM, LUISTERDE, ALS NAAR EEN OUD VERHAAL, GLIMLACHEND...
8. ... EN EEN HAND, DIE 'T VENSTER SLOOT TALMDE EEN POOZE, WIJL DE JONGEN FLOOT.
(Uit „Mei” van Herman Gorter)

Middernachtszon

BOVEN HET MEER TORNE TRASK IN HET WESTEN VAN LAPLAND. — ZOOALS MEN WEET, BLIJFT IN HET GEBIED VAN DEN NOORDPOOLCIRKEL DE ZON DES ZOMERS LANGEN TIJD (AAN DE NOORDKAAP BIJVOORBEELD BIJNA DRIE MAANDEN) BOVEN DEN HORIZON ZONDER ONDER TE GAAN, WAT AAN DE NACHTEN DAAR EEN TOOVERACHTIGE BEKORING VERLEENT

LEONARD WIL HOOGER-OP

G. R. MALLOCH

De snelste manier om 'n luchtballon te laten leegloopen, is erin te prikken," merkte Meredith op. „Ik geloof, dat dit systeem van u lang niet verkeerd is, meneer Swan. We moesten het maar eens op onzen vriend, Efficiency Higgins, toepassen."

„Op wat voor manier?" informeerde Johnson. „Wel," antwoordde Meredith, „ik had gedacht dat wij er beiden morgenochtend eens een poosje vandoor moesten gaan en tegen Higgins zeggen, dat we hem tijdens onze afwezigheid met de leiding van het kantoor belasten."

„Maar hij kan wel een of andere stommitieit uithalen, die ons handen vol geld kost," wierp Johnson tegen.

„Het is mij er juist om te doen, dat hij een stommitieit zal uithalen," verduidelikte Meredith. „Wij kunnen ieder gevaar vermijden, door hem alles te laten opschrijven wat er tijdens onze afwezigheid omgaat en juffrouw Finch kan alle telefoongesprekken controleren en daarvan notities maken. Als hij dan dwaasheden doet, kunnen wij die onmiddellijk herstellen. Meneer Swan is in Londen om rubber te koopen — hij zou morgen bij ons op kantoor komen. Welnu, laat hij dat doen en drie pence onder den marktprijs bieden. Die kwajongen weet van geen toeten of blazen, al schept hij nog zoo op over zijn kennis van de koersen. Of hij zal het bod van meneer Swan weigeren — en in dat geval nemen wij hem te pakken, omdat ons door zijn schuld een order is ontgaan, of hij zal verkopen tegen een belachelijken prijs en dan hebben we hem óók! Meneer Swan zal het natuurlijk niet als serieus zakendoen beschouwen — we kunnen het achteraf wel met hem in orde maken."

„Ik vind het wel een beetje kras om dien armen Higgins er op die manier in te laten loopen," aarzelde Johnson.

„Absoluut niet," was Meredith's bescheid. „Higgins vervolgt mij gewoon met zijn ideeën over organisatie; trouwens jou ook, als hij er kans toe ziet. Het is de minst-pijnlijke manier om hem aan het verstand te brengen, dat hij op den verkeerden weg is. Je hoeft hem trouwens maar aan te kijken om 't direct te weten, dat er niets in hem zit — het is een praatjesmaker eerste klas. Voor de boekhouding is hij goed, voor werk waarvoor geen initiatief noodig is — het is een accurate jongen, dat moet ik toegeven en daarom zou ik het jammer vinden je te moeten vragen hem te ontslaan. Maar als hij op deze manier voortgaat, kan ik hem niet langer op het personeelkantoor hebben — het wordt gewoon een marteling, dat gezanik van hem."

Johnson gaf zich gewonnen, hoewel schoorvoetend.

„Vooruit dan maar," zuchtte hij. „Maar ik ben nog heelemaal niet overtuigd dat die kleine aap niet gewiekster zal blijken te zijn dan wij alle drie bij elkaar."

„Geen schaduw van kans," verzekerde Meredith. „Het zal hem een toontje lager leren zingen, dat is alles. Ik zal een paar probleempjes voor hem uitdenken, die hij met behulp van zijn beroemde efficiency mag oplossen."

„Als dit dan afgesproken is, moeten we nu maar gaan," stelde Swan voor. „Ik heb nog net tijd voor een sigaar en 'n likeurtje in een of anderen bar hier in de buurt en dan moet ik verder de stad in."

Leonard schoof zoo ver mogelijk weg in zijn hoekje, toen hij het drietal hoorde opstaan, maar gelukkig was hun plaats dicht bij de deur dan de zijne en behoeften ze hem niet te passeeren, toen ze het restaurant verlieten.

Gedachtig aan Regel III: „Handel nooit overijld," voltooide hij zijn lunch in een tempo alsof er geen vuiltje aan de lucht was en pas toen hij klaar was met eten, zette hij zich schrap om het moeilijke vraagstuk onder de oogen te zien, daarbij alle mogelijkheden, die het gesprek, dat hij zoojuist gehoord had, opende, zorgvuldig overwegend.

Dus zóó dachten ze over hem. Erg vleiend was hun opinie niet! Maar misschien had hij het den chef-de-bureau inderdaad wat lastig gemaakt, ofschoon hij, van zijn standpunt beschouwd, het ook zóó kon opvatten, dat hij erin geslaagd was

de aandacht op zich te vestigen. Er zat ten slotte toch wel iets in dien cursus! Meneer Johnson en meneer Meredith zouden het immers niet in hun hoofd krijgen tijdens hun lunch bijvoorbeeld den ouden Smithers tot onderwerp van hun tafelgesprek te maken. Maar — dat mocht hij aan den anderen kant niet uit het oog verliezen — zij beschouwden Smithers ook niet als een lastpost, dien zij wel graag op 'n fatsoenlijke manier zouden kwijtraken. En hem spanden zij nu een strik, om hem den boel in 't honderd te laten sturen en hem dan triomfantelijk te vragen, of dát nu het resultaat van dien hooggeroemden cursus was!

Leonard was zich ten volle bewust dat hij voor een heet vuur zou komen te staan en dat hij al zijn vastberadenheid, moed en tegenwoordigheid van geest zou noodig hebben om de naderende crisis het hoofd te bieden.

Zou hij de vuurproef doorstaan?

Hij moest haar doorstaan, besliste hij voor zichzelf, de handen tot vuisten gebald en de tanden opeengeklemd.

Den volgenden morgen besteedde Leonard bijzondere zorg aan zijn toilet. Hij trok zijn beste zwarte colbert met gestreepte broek aan en op zijn weg naar kantoor kocht hij bij een bloemventer een anjer die weldra in zijn knoopsgat prijkte.

„Ga je trouwen of is dit het versiersel van de orde van Efficiency?" vroeg een spotlustige collega toen hij binnenkwam en er volgde een algemeen gelach. Maar daar was hij tegen bestand. Hij mocht, in zijn beste kleeren en met zijn air van waardigheid, op deze grofbesnaarde leeghoofden dan wellicht een komischen indruk maken, de cursus leerde: „Uw uiterlijk mag u geen gevoel van minderwaardigheid geven; het werkelijke is binnenin u." En daarmee stelde hij zich tevreden.

Maar terwijl de tijd voortging, begon hij half en half te hopen dat de heele historie alleen maar een grap was geweest en dat zijn leiderscapaciteiten niet op de proef zouden worden gesteld. Hij zag toch wel heel erg op tegen hetgeen van hem geëischt zou worden — als hij eens het hoofd verliezen en alles in de war zou loopen, zooals Meredith verwachtte... Maar het duurde niet lang of hij wierp deze kleinmoedige gedachten met alle kracht van zich af; ze waren beneden de waardigheid van iemand, die er alles op gezet had om vooruit te komen in de wereld en plotseling zijn groote kans kreeg.

Hij boog zich over zijn werk en wachtte.

Het was inderdaad geen grap en het ging gebeuren. Omstreeks half twaalf kwamen meneer Johnson en meneer Meredith uit het privé-kantoor, hun hoeden op en hun overjassen aan; ze liepen 't personeelkantoor binnen en bleven bij Leonard's lessenaar staan.

„Meneer Meredith en ik moeten voor een belangrijke aangelegenheid samen uit," deelde meneer Johnson mee, „en het zal wel een poosje duren eer we terug zijn. Ik zou graag willen, meneer Higgins, dat u tijdens onze afwezigheid de leiding op u nam. Als er iets komt moet u het maar naar uw beste weten behandelen."

Het werd op luiden toon gezegd, zoodat het heele personeel het kon hooren en ze keken allemaal stom-verbaasd. Die kleine praatjesmaker, Higgins? Efficiency Higgins?

„Met genoegen, meneer," antwoordde Leonard. Hij was 'n beetje bleek om zijn neus, toen hij van zijn stoel opstond.

„Gaat u maar in mijn kamer zitten; dan kunt u daar eventuele bezoekers ontvangen," vervolgde Johnson, „u volgt een cursus over efficiency, nietwaar, dus ik mag verwachten, dat u alles uitstekend zult behartigen."

„Ik zal m'n best doen, meneer," beloofde Leonard met een bescheiden klank in zijn stem.

Meneer Johnson en zijn chef-de-bureau gingen haastig heen; hun gezichten in een ernstige plooi. Pas toen zij op straat stonden dorsten zij tegen elkaar te lachen.

Zoodra ze hun hielen gelicht hadden, keek Leonard het kantoor rond. Reeds vertoonden zich de

eerste teekenen van wanorde en lijntrekkerij; meisjes poederden hun neusjes, jonge luiwammes stonden op en lummelden rond met de handen in de zakken. De baas was uit en de chef was met hem mee; de bevolking van het personeel-kantoor maakte zich gereed om eens plezierig van gedachten te wisselen over Leonard's plotselinge promotie en het laatste voetbalnieuws.

„Jullie hebt allemaal gehoord wat meneer Johnson gezegd heeft."

Het was Leonard's stem die ze plotseling hoorden en er was een nieuwe klank van autoriteit in. „Ik ben met de leiding belast tijdens zijn afwezigheid."

„Och loop naar de maan, Higgins," begon een jong correspondent, die zich blauw ergerde aan het feit dat iemand, jonger in jaren en diensttijd dan hij, en dan nog wel die onuitstaanbare Higgins, tijdelijk boven hem was gesteld, maar de „waarnemende directeur" snoerde hem oogenblikkelijk den mond.

„Het werk moet met evenveel ijver en nauwgezetheid gedaan worden, als het geval is, wanneer meneer Johnson en meneer Meredith aanwezig zijn. Wanneer ik de geringste poging tot luieren of verzet merk, zal ik de heeren ervan in kennis stellen. Wees zoo goed te begrijpen dat ik meen wat ik zeg!"

Een oogenblik waren ze allen sprakeloos van verbazing; maar geen minuut later begonnen de schrijfmachines te ratelen, de bladen der boeken ritselden en toen aan alle lessenaars het werk weer in vollen gang was, nam Leonard een paar papieren van zijn tafel en liep naar het privé-kantoor.

Hij sloot de deur en zette zich in den stoel van meneer Johnson.

Het was haast ongelooflijk; daar zat hij nu, na slechts enkele maanden den cursus gevolgd te hebben, aan de schrijftafel van zijn gestrengen patroon, belast met de waarneming van diens zaken! Leonard's ontroerde vreugde over de onderscheiding die hem te beurt was gevallen, werd nauwelijks getemperd door de overweging, dat hij zijn aanwezigheid hier slechts dankte aan het verlangen van meneer Johnson en in het bijzonder van meneer Meredith om hem de nederigheid te leeren, die volgens hen een jong en onbeteeknend kantoorbediende paste. Het wonderlijke werd er niet minder wonderlijk om. Hij moest al zijn geestkracht inspannen om eventuele moeilijkheden het hoofd te bieden en als hij faalde — welnu, dan was er toch nog iets van glorie in dit avontuur....

Hij hoefde niet lang te wachten. De eerste aanvraag kwam per telefoon en Leonard voelde bij intuïtie dat het een valstrik was. Een welbespraakt heer wenschte een partij schellak te koopen. Hij noemde een prijs en gaf een naam op dien de jongeman kende. Maar Leonard hield er persoonlijke ideeën op na over het artikel schellak. Nu een heel leger fabrieken van gramfoonplaten een concurrentie-strijd op leven en dood voerde en schellak broodnoodig had, was het met wiskundige zekerheid te voorzien, dat de markt moest oploopen. Daarom verklaarde hij zeer tot zijn leedwezen niet op het voorstel van den hooggeschaten cliënt te kunnen ingaan.

„Maar," klomk een geprikkelde stem: „Ik heb dat goedje noodig en moet het hebben tegen den prijs dien ik genoemd heb."

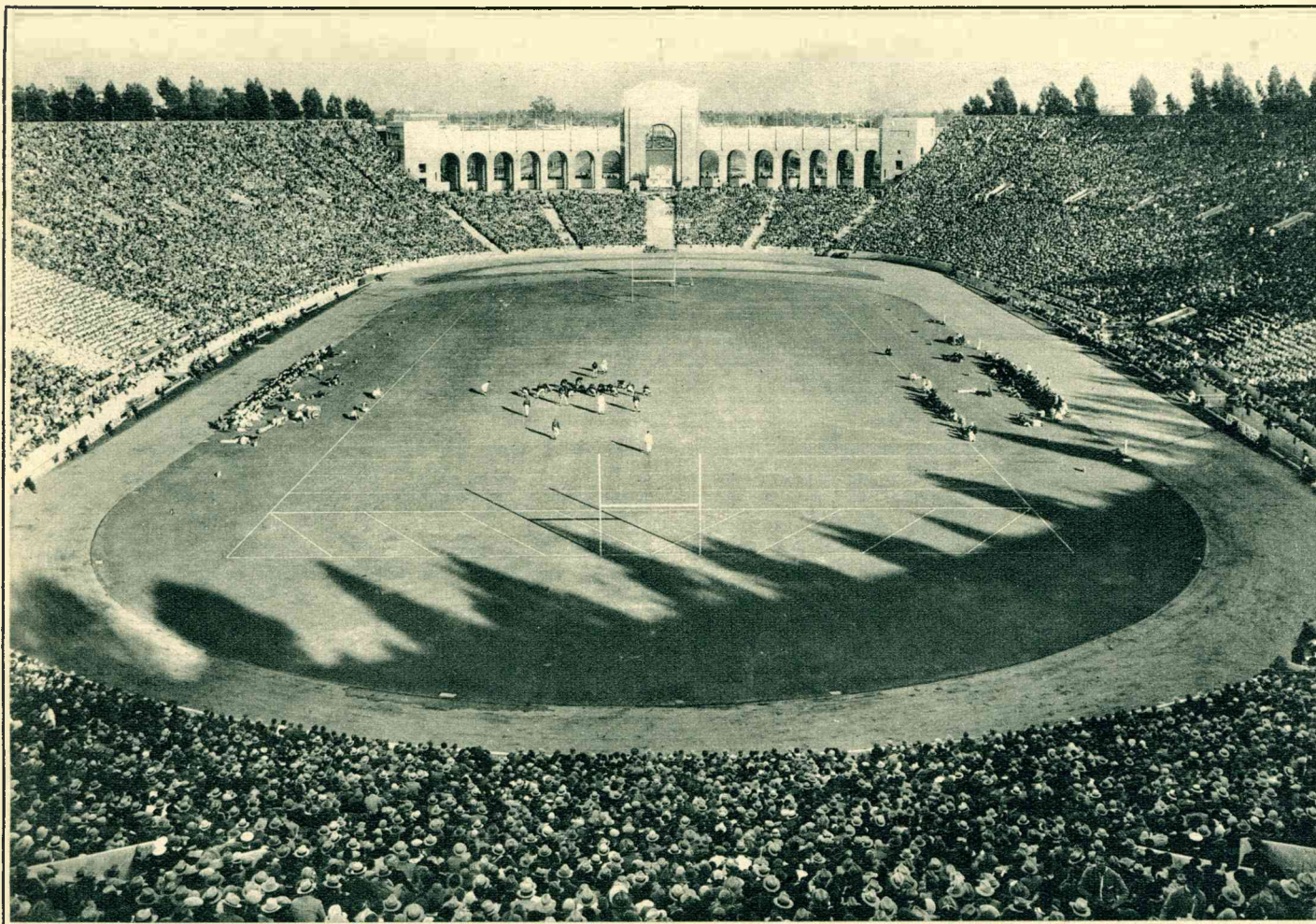
„Het spijt mij," antwoordde Leonard. „Maar ik kan het onmogelijk doen. Meneer Johnson is vanmiddag zelf op kantoor; dan kunt u het bij hem probeeren."

„Meneer Johnson heeft me juist gezegd, dat er iemand op kantoor was, die tijdens zijn afwezigheid voor alles kon zorgen. Kan ik dien meneer niet even spreken?"

„U spreekt met hem."

„U hebt het artikel in voorraad en ik bied u een redelijken prijs — waarom kunnen we dan niet tot zaken komen?"

„Omdat de koers van morgen hooger zal zijn,"

Een overzicht van het geweldige Stadion te Los Angeles in Californië, waar dit jaar de Olympische spelen zullen worden gehouden

verklaarde Leonard en legde den hoorn neer. Hij veegde zijn voorhoofd af — hij gedroeg zich misschien als een idioot, maar als ze dan met alle geweld den boel aan hem wilden overlaten, moesten zij voor lief nemen wat hij deed. Hij handelde naar beste weten.

De loop van zijn gedachten werd afgebroken door het binnenkomen van een bediende, die meneer Swan uit Manchester aandiende.

Dit was de valstrik, Leonard wist het.

Hij slaagde er in zich volkomen te beheerschen, begroette den bezoeker met al de beleefdheid, waarop 'n dergelijke relatie aanspraak mocht maken en presenteerde hem een sigaret uit de doos, speciaal bestemd voor cliënten van Swan's beteekenis.

Swan was een groote, forsche man met een energiek gezicht — hij had een oudere editie kunnen zijn van den jongeman-met-de-vierkante-kin, wiens beeltenis het prospectus van den cursus versierde.

„U kent mij zeker wel, nietwaar?” begon hij, „meneer... eh... meneer Higgins, geloof ik?”

„Zoo is mijn naam, meneer Swan. Natuurlijk ken ik u — een van onze meest-gewaardeerde en oudste relaties.”

„Dan weet u dus ook,” vervolgde de bezoeker, „dat ik geregeld rubber van uw firma betrek. Ik kan vijf ton hebben, maar tegen denzelfden prijs als den laatsten keer. U zult dat wel voor mij in orde maken, nietwaar?”

Hij keek den jongeman vol verwachting aan. „Nee, dat kan ik niet,” klonk het beslist. „En zelfs niet tegen een iets hooger prijs, u betaalde de vorige maal tien pence en vijf-achtsten voor het pond en de prijs van vandaag is elf en een half. Meneer Johnson mag er misschien iets voor voelen tegen den ouden prijs zaken te doen; van mij krijgt u het niet gedaan, nu de markt zooveel hooger is. Het is 't beste dat u vanmiddag even terug komt.”

Meneer Swan begon te mopperen. Hij was een oude en goede klant en niet gesteld op een dergelijke behandeling. Hij dacht er niet aan vanmiddag terug te komen — of de firma nam zijn bod aan, of hij zou zijn order elders plaatsen. Meneer Higgins moest dus maar weten wat hij deed.

Hij ging geweldig te keer en al den tijd, dat hij aan het woord was, zat Leonard hem strak aan te kijken, zonder een seconde de oogen neer te slaan.

„Wel,” zei hij, toen de oude heer eindelijk zweeg, „gaat u nu niet dadelijk heen, meneer Swan, maar weest u zoo vriendelijk een oogenblik rustig naar

mij te luisteren. Er is iets, dat ik u graag wilde zeggen.”

Kennelijk verrast, ging de oude heer, die al half opgestaan was, weer zitten. Dat jongmensch daar achter het schrijfbureau leek heelemaal niet op den opgeblazen praatjesmaker, dien zijn vrienden hem afgeschilderd hadden.

Leonard stak van wal.

„Toen u op mijn leeftijd was, meneer Swan, deed u waarschijnlijk uw best om vooruit te komen?”

„Dat deed ik inderdaad,” erkende de ander.

„En beschouwde u dat als een misdaad?”

„Welneen!”

„Nu dan, waarom zou het in mijn geval dan wel een misdaad zijn? Natuurlijk — ik wil direct toegeven dat mijn methode verkeerd en zelfs dwaas was en ik het mijn chefs lastig heb gemaakt — maar het is toch ieders recht een poging te doen. Misschien was het gekkenwerk, om dien cursus in efficiency te volgen, maar dat geloof ik toch eigenlijk niet. Het was idioot van mij erover te spreken en dat zie ik nu volkomen in. En als ik werkelijk niet meer dan een opgeblazen pochhans geweest was, zooals die jongeman op uw kantoor in Manchester, die schipbreuk leed, zondra hem verantwoordelijkheid op de schouders werd gelegd, verdiende ik inderdaad niet beter, dan eruit gegooit te worden.”

„Hoe weet u die geschiedenis in vredesnaam?” vroeg Swan verbluft.

„Ik kan niet helpen, dat ik gistermiddag toevallig bij „Jacobs” lunchte en al de vriendelijkheden hoorde, die de heeren luidkeels over mij ten beste gaven. Het is volkomen waar, dat ik getracht heb, mijzelf op den voorgrond te stellen, maar ik heb er tegelijkertijd naar gestreefd mijn bruikbaarheid te vergrooten. En ik durf gerust te zeggen, dat ik daarin tot op zekere hoogte geslaagd ben. Als ik tot de soort behoorde die zich van hun stuk laten brengen en 't hoofd verliezen wanneer ze voor moeilijkheden geplaatst worden, zou ik u die rubber verkocht hebben en u zou in uw vuistje lachend zijn weggegaan om meneer Johnson een triomfantelijk verhaal van mijn blunder te doen. Dan zouden de baas en de chef zijn teruggekomen en mij m'n ontslag hebben gegeven.”

„Ik geloof niet, dat zij dat van plan waren,” verklaarde Swan, op een heel wat minder hoogen toon, dan waarop hij straks had gesproken. Hij begon iets van waardeering, van genegenheid zelfs,

te voelen voor dien kleinen kerel, die zoo flink z'n eigen boontjes kon doppen.

„Misschien niet,” beantwoordde Leonard schouderophalend Swan's laatste opmerking. „Maar ze hadden dan toch den prik in den ballon gegeven, om de beeldspraak van meneer Meredith te gebruiken en mijn gevoel van eigenwaarde zou voorgoed een knauw hebben gekregen. Neen, dan zou ik nog liever ontslagen zijn. Maar het is hun niet gelukt mij voor gek te laten staan, ofschoon u al de tweede vanochtend bent, die met een gefingeerde boodschap komt.”

„Ik zou eerder zeggen, dat u ons voor gek laat staan,” mompelde de man uit Manchester.

„Neen,” antwoordde Leonard met een rustigen glimlach, „maar ik zou het, eerlijk gezegd, wel verbazend leuk vinden, als me dat lukte. Want nietwaar, het was eigenlijk een gemeene streek,

wat ze met me voor hadden, vindt u ook niet?”

„Daar zoudt u wel eens gelijk in kunnen hebben,” gaf Swan toe.

„Welnu,” opperde Leonard, „als u er zoo over denkt, bent u misschien niet ongeneigd mij een handje te helpen?”

De oude heer begon in te zien, dat deze jongeman een geduchte tegenstander was — hij verstond werkelijk wat „efficiency” was!

„Hoe bedoelt u dat?” vroeg hij voorzichtig. Leonard leunde voorover en keek den ander recht in de oogen, („de magnetische blik” — bladzijde 22 van den cursus).

„Kijkt u eens, ik had het mij zóó voorgesteld. Als we eens werkelijk tot overeenstemming zochten te komen over die rubber? Het zou mijn positie bij de firma enorm versterken, nietwaar, als ik erin slaagde u tegen een goeden prijs een partijtje te verkoopen.”

„Ongetwijfeld, jongenlief. Maar wat noem jij een goeden prijs?”

„Een zestiende boven elf en halve pence. Ik hoop dat u mij niet onbescheiden vindt, wanneer ik beweer, dat u mij iets schuldig is.”

De oude zakenman fronste de wenkbrauwen, vloekte binnensmonds en begon toen hartelijk te lachen.

„Om je de waarheid te zeggen, kwam ik hier met het voornemen dien prijs te betalen, als ik je niet voor minder kon krijgen. Ik heb schik in je durf om te beweren, dat ik je iets schuldig ben. Kijk eens hier, kerel, ik zal twee en halve ton afnemen tegen den prijs, dien jij noemt en ik zal Johnson morgen voor de rest van de partij wel eens aan zijn jas trekken. Die heeft verdiend dat hij zijn portie krijgt! Je bent heelemaal geen verwaande kwast, zooals ze me wilde laten gelooven — integendeel, ik maak je mijn compliment over je zakelijkheid en je flink optreden. Daar zit wat in! Als zij je eruit smijten, kom dan maar naar mij toe, dan zal ik zien, wat ik voor je doen kan. Ik zou ze aan de lunch ontmoeten, maar dat doe ik bij nader inzien nu maar niet — ik ga met een vroegen trein naar Manchester terug. Ze hooren wel van me — maar ik zou hun gezichten wel willen zien, als ze hooren, hoe je je door de moeilijkheden hebt heengeslagen!”

Zij schudden elkaar hartelijk de hand, het begin van een welgemeende en hechte vriendschap, en stil voor zich heen lachend verliet meneer Swan

het kantoor. Maar Leonard was nauwelijks klaar met zijn schriftelijk rapport van het onderhoud, toen een nieuwe bezoeker werd aangediend: een heerschap, al te zeer glimmend van vriendelijkheid, dat verklaarde een oud academievriend van meneer Johnson te zijn en zich tijdelijk in dringende verlegenheid te bevinden door het gemis van een bankbiljetje van vijf pond. Misschien, veronderstelde hij met 'n zonnig lachje, kon meneer hem dat bedrag wel even leenen — meneer Johnson zou het hem zonder de minste aarzeling geven, als hij er geweest was, uit de kantoorkas; hij had dat al zoo vaak gedaan.

Leonard luisterde zwijgend toe, met een gezicht waarop geen spier vertrok, tot de joviale „academievriend” met zijn uitleggingen gereed was.

Toen speelde er een glimlach om zijn mond en hij zei opgewekt:

„Ga heen en zeg dat ze iets snuggerders moeten bedenken dan dezen doorzichtigen truc. Daar vliegt geen pasgeboren kind in!”

„Wat bedoelt u — tegen wien moet ik iets zeggen?” klonk het verbaasd.

„Tegen meneer Johnson en meneer Meredith, die u hierheen gestuurd hebben.”

„Belachelijk gewoon — hoe komt u aan dit dwaze idee?” hernam de ander, zichtbaar niet op zijn gemak, maar Leonard maakte snel een einde aan de conversatie.

„U kunt naar de maan lopen, waarde heer,” viel hij uit en iets in de oogen van den jongeman deed den bezoeker begrijpen, dat het beter was, de gedachtenwisseling niet voort te zetten. Hij eclipseerde met spoed.

Toen Johnson en Meredith om drie uur terugkwamen, gingen zij rechtstreeks naar het privé-kantoor, benieuwd, of het vischje in het aas gebeten zou hebben en nu wanhopig spartelde. Ze zagen Leonard bij den haard staan met het air van „meneer-zelf”, zooals Johnson het later uitdrukte.

„Wel Higgins, nog bezoekers geweest?” vroeg zijn patroon gemoedelijk, toen hij zijn hoed aan een haak hing.

„Ja, meneer, twee. Maar eerst belde een of andere leuke kerel op over schellak, hij wilde goedkoop terecht.” Leonard wierp een uitvorschenden blik op Meredith, maar deze keek toevallig een anderen kant uit.

„O,” zei Johnson, terwijl hij ging zitten. „En wat deed je?”

„Ik vertelde hem, dat hij geen kans had, meneer.” „O,” herhaalde Johnson. „Ik hoop, dat je beleefd tegen hem geweest bent.”

„Het is moeilijk beleefd te zijn tegen menschen, die denken, dat zij een loopje met je kunnen nemen, meneer,” was het ernstige antwoord. „Maar ik wist me te beheerschen en behandelde dien meneer heel beleefd.”

Het hoofd van de firma maakte een ernstige studie van zijn vloeiblad.

„Verder was er iemand,” vervolgde Leonard zijn verslag, „die beweerde een oud vriend van u te zijn en die vijf pond wilde leenen.”

„Zoo! En heb je ze hem gegeven?”

„Ik verzocht hem naar de maan te lopen, meneer.”

Ditmaal toonde meneer Johnson zichtbare teekenen van verlegenheid en het duurde even eer hij vroeg:

„Nog iets anders?”

„Ja, meneer. Ik heb aan meneer Swan uit Manchester twee en halve ton ruwe rubber verkocht.”

„Tegen welken prijs?” Johnson leunde met plotselinge belangstelling naar voren en Meredith keek op.

„Hij bood tien pence en vijf-achtsten,” Leonard legde het er op toe hen in spanning te houden — hij genoot van hun kennelijke onrust.

„Maar dat is....,” viel Johnson met een boos optrekken van zijn wenkbrauwen in de rede.

„Maar ik verkocht voor elf en negen-zestienden,” maakte Leonard kalm den zin af.

„Wel-allemenschen!”

„Meen je dat heusch, Higgins?” Meredith kwam een paar stappen dichterbij.

„Zeker meneer. Ik vind het niet prettig de dingen

twee keer te moeten zeggen, meneer Meredith, zooals u weet heb ik een cursus in efficiency gevolgd en het is oneconomisch noodeloos tijd te verpraten. Verder is er niets geweest, terwijl u uit was, meneer,” ging hij voort, zich weer tot Johnson richtend. „Als u er geen bezwaar tegen heeft, zou ik nu graag wat gaan eten.”

De deur sloot zich achter hem. Meredith ging met een plof zitten en Johnson zakte zwaar in zijn stoel weg.

Een oogenblik was er een pijnlijk stilzwijgen, toen mompelde het hoofd van de firma, meer in zichzelf dan tegen zijn chef-de-bureau:

„Wat moet je in een zaak met zoo'n vent beginnen? Ik zal den juisten naam van dien cursus gewaar zien te worden: ik geloof warempel, dat ik daar nog wat van leeren kan.”

„Ik zal je eens wat vertellen,” antwoordde Meredith somber. „Morgen teekenen wij het firma-contract, waarbij je mij als compagnon in de zaak opneemt. Welnu, er zit niets anders op, dan te beginnen met mijn oude baantje aan Efficiency Higgins te geven.”

„Ik zie ook geen andere mogelijkheid,” zuchtte Johnson. „Maar je kunt je er op voorbereiden dat we een hondenleven bij hem zullen hebben.”

Hij wilde er nog iets bijvoegen, maar werd gestoord door het rinkelen van de telefoonbel. Hij nam den hoorn op en zei zacht tegen Meredith: „Dat is Swan!”

Er kwam een soort welgemoede grijns op Johnson's gezicht, terwijl hij luisterde, en toen het

gesprek afgelopen was, wendde hij zich weer tot Meredith.

„Swan zegt, dat hij Higgins hebben wil als wij hem ontslaan. Dat wil dus zeggen dat we hem in elk geval dienen te houden. Swan beweert, dat die aap als zakenman het dubbele waard is van ons beiden! Ik zou wel eens willen weten hoe hij het met dien ouden heer heeft klaargespeeld! Vertel jij hem het groote nieuws maar, als hij van zijn lunch terugkomt.”

Dien avond werd Alberta Judson door een volkomen veranderden Leonard opgewacht bij den winkel in St. Paul's Churchyard, waar zij een betrekking had. Hij had een grooten bos rozen bij zich en hij opende het vuur, door haar dien in de handen te drukken.

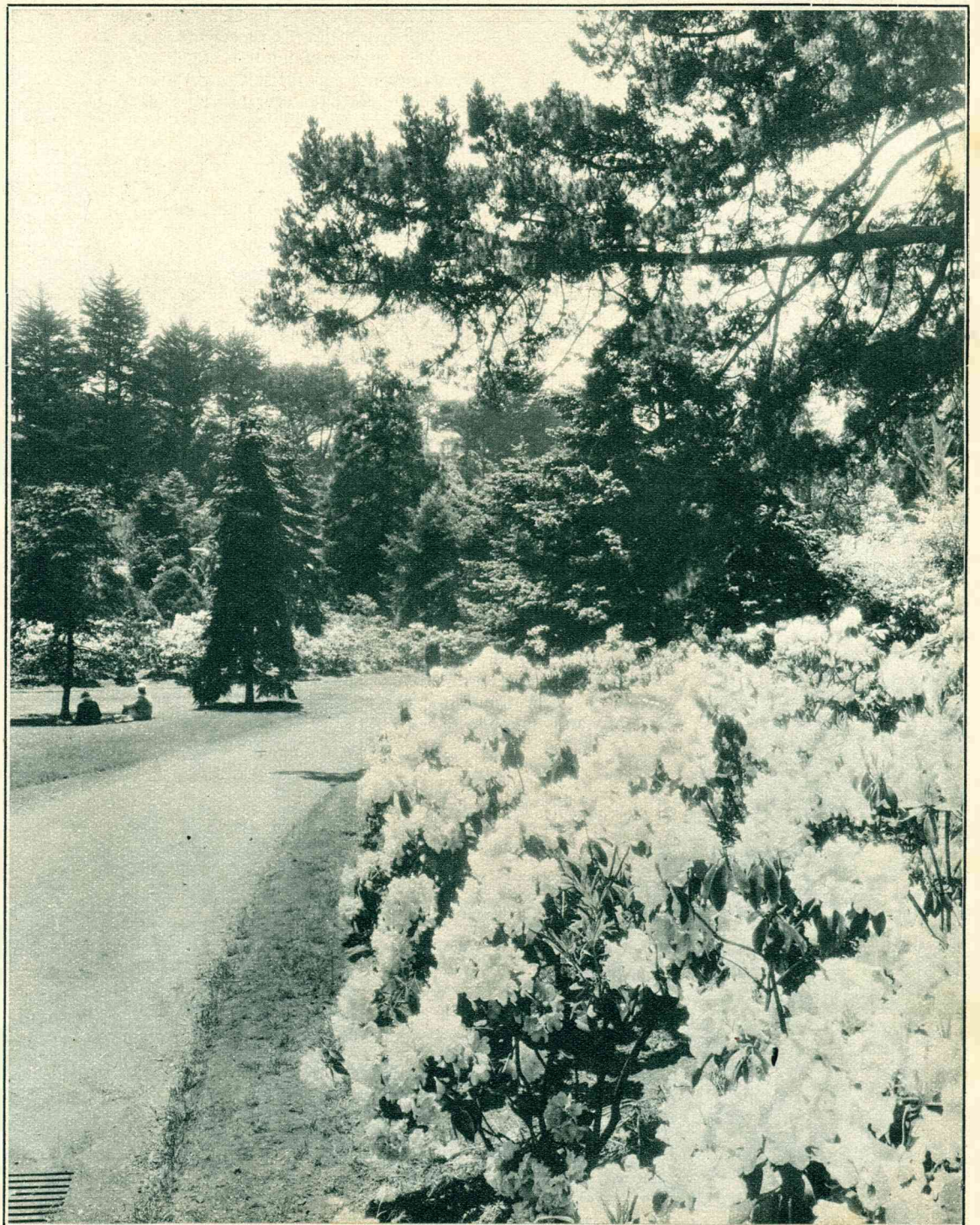
„Wat beteekent dat?” vroeg het meisje onthutst. „Zij zijn heerlijk, maar....” voegde ze er, nuchterpractisch als zij was, aan toe, „wat hebben zij gekost?”

„Tien shilling zoowat,” deelde Leonard met 'n luchtig air mee. „Taxi!”

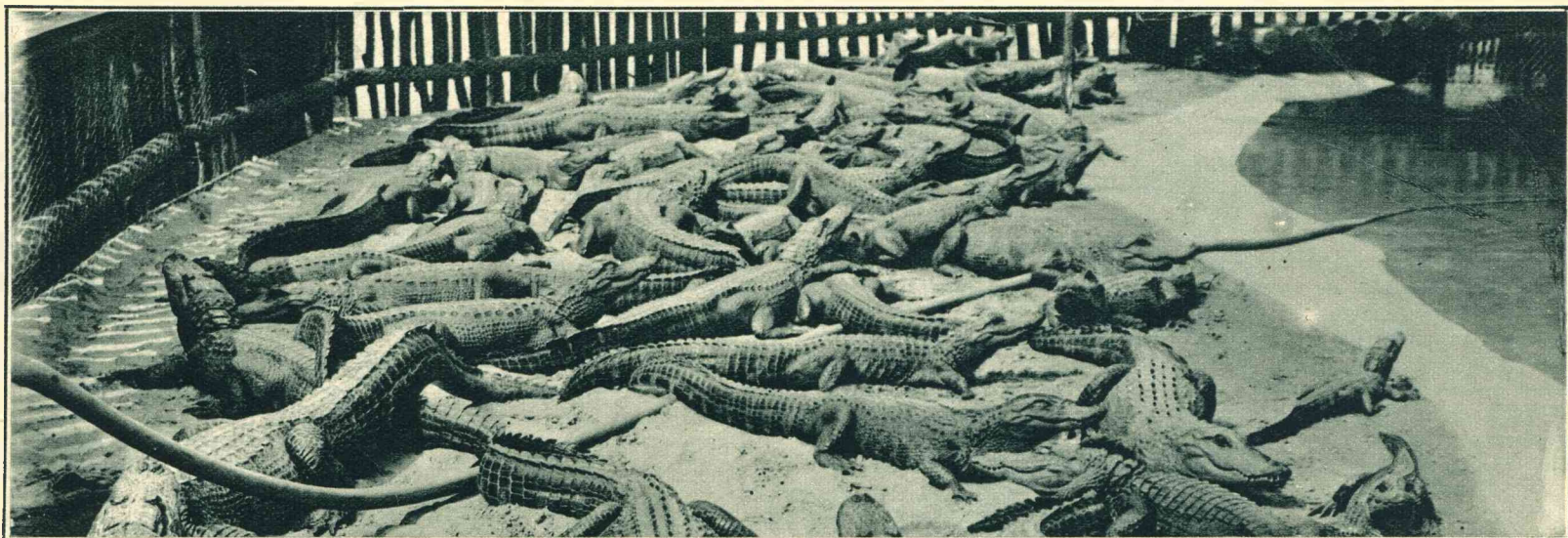
„Leonard, ben je gek geworden?” Maar voor ze eigenlijk precies wist wat er met haar gebeurde, zat de heftig protesteerende Alberta in een auto, die haar en den zeldzaam opgewekten heer Higgins in snelle vaart westwaarts voerde.

„Wat zei je toch tegen den chauffeur?” vroeg ze, toen ze van den eersten schrik bekomen was.

„Ik zei Piccadilly Palace Restaurant,” was het vroolijke antwoord. „We gaan een salarisverhooging van vierhonderd procent vieren....!!”

Bloeiende rhododendrons in het Golden Gate Park te San Francisco.

Het groote Raadsel

Damesschoentjes in oerstaat.

ALLEEN VOOR HEEREN

← *Vrouwendroom.*

vast en zeer koelbloedig voor, dit product der ontwrichte samenleving, indien het ooit uw weg mocht kruisen, even te kielhalen. Maar die kans hebt gij nooit gekregen. Voor u bleef bewaard het onverklaarde snikken uwer gade, nadat zij 't avondblad had opgevouwen. Was „de” baby terecht? Was er een Rembrandt vernield? Was er een kind doorpriemd aan den voet van een

Een mandje met in oerstaat verkeernde damesschoentjes, schoengespen, enz.

Het is tot u, waarde lezer, dat wij ons deze week richten. Zelfs is dit stukske zoo afzonderlijk en alleen voor u bestemd, dat wij u raden deze twee bladzijden van dit nummer te houden uit de handen uwer vrouwen en dochteren.

Laat ons dan, alvorens met elkander te gaan spreken over het „Groote-Onbegrijpelijke”, allereerst hulde brengen aan de dames die zoo lyrisch onze mode

pagina's samenstellen en haar verzekeren, dat geen mannenpen in staat is zóó iets op te schrijven.

Nu zijn we veilig.

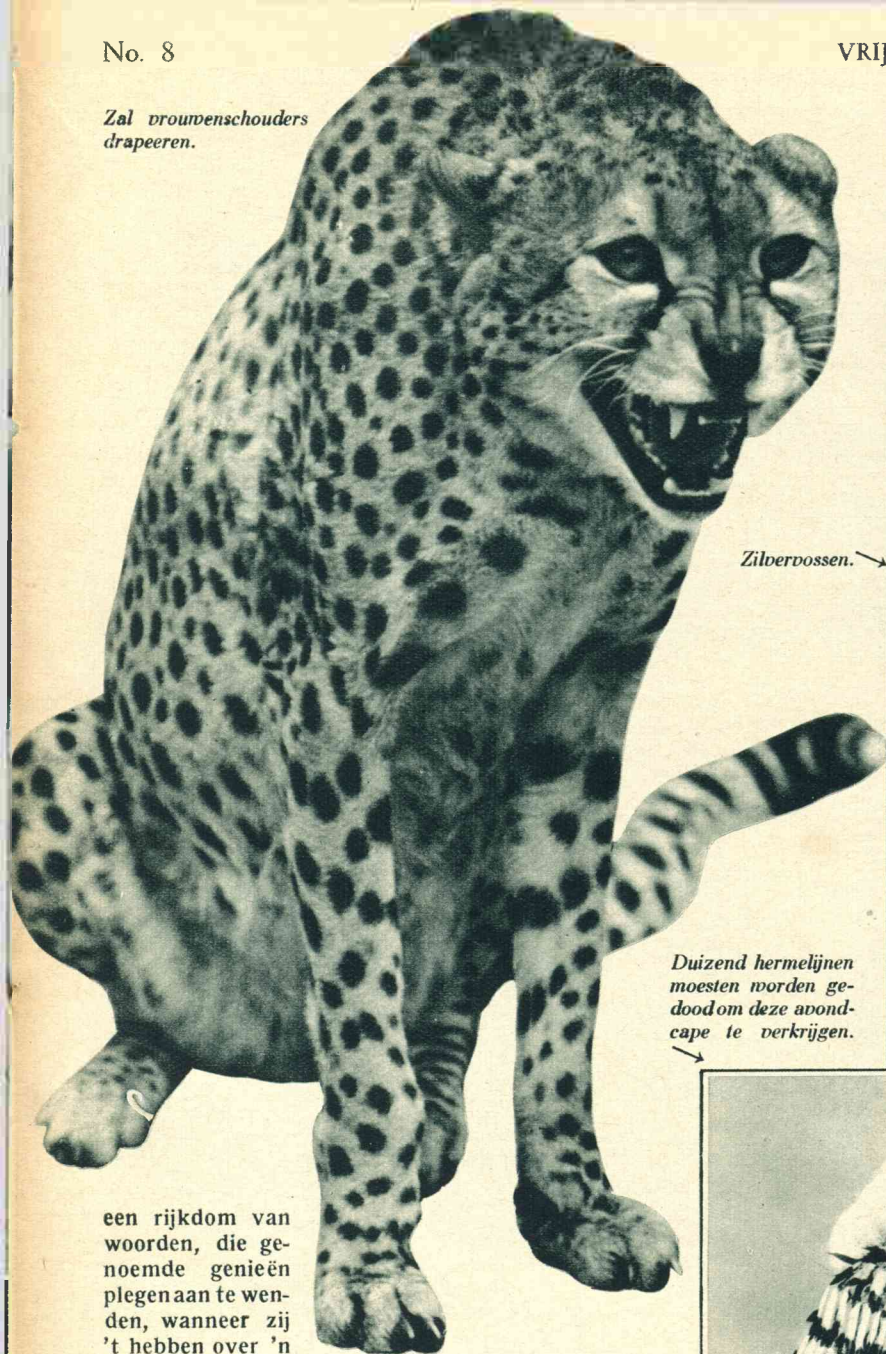
Neig uw oor, waarde lezer, en laat het ons hebben over het „Zeer-Malle”, over het „Eenig-Wreede”, over het „Hoog-Feestelijke” en vooral over het „Peper-Dure”. Gij zijt ook een slachtoffer en gij begrijpt er evenmin iets van. Misschien hadt ge ook wel eens die zonderlinge gedachte, dat er in Parijs of Londen 'n heer in mauve-zijden pyama des morgens voor zijn venster stond, naar de lucht keek, en vervolgens de geheimzinnige woorden lispelde: „dit seizoen marokaan-rood”. Zulk een man — nee, het is geen man — zulk een vijf, zulk een pisang, zulk een kleverigen oliebol, heettet gij „Modekoning”. En gij naamt u zeer

Modedwaasheden. Het collier dat op den hals wordt geschilderd.

boschrand? Had een moeder met eigen levensgevaar een schoone daad van opoffering gesteld? Was de honderd vervolgen lang te verwachten kus der geliefden eindelijk gewisseld in het feuilleton? Nee, nee, allemaal, nee. Uw vrouw las van het bestaan van een japon, welke hooge geesten den naam hadden gegeven van „Zwoele Ster”, en welke door nog hoogere geesten beschreven was met

Zal vrouwen schouders
drapeeren.

Zilbervossen.

Duizend hermelijnen
moesten worden ge-
dood om deze avond-
cape te verkrijgen.

een rijkdom van
woorden, die ge-
noemde genieën
plegen aan te wen-
den, wanneer zij
't hebben over 'n

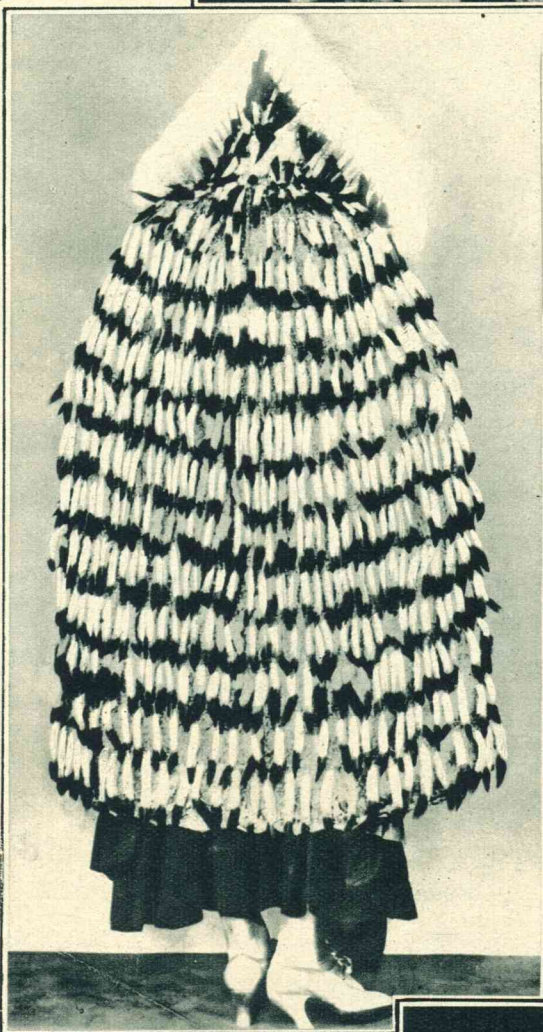
zonsopgang in Japan, over een tuin aan de Côte d'Azur, over een schilderij van Ruysdael, en over een jurk. En, arme, gij kunt er niet tegen. Gij wordt zoo kregel van vrouwen tranen; alle leelijke woorden, die gij lang geleden gewoon waart te gebruiken, borrelen weer naar boven, gij slaat op de tafel, gij spreekt van „gejank”, en gij eindigt met de „Zwoele Ster” te bestellen. Daar zit gij nu met uw gelukkige echtvriendin en met de rekening. Met één ervan. Want de „Zwoele Ster” vraagt om goed gedragen te worden een boa van paradijsvogelveren („mogen het geen musschenveren zijn?” waagdet gij te vragen), een paar schoentjes van slangenhuid, en een tasje van brocaat.

Uw vrouw heeft u te veel lief om u te kwellen, zij is daar trouwens te verstandig voor, maar wie dan in vredesnaam dreef u tot het onzinnige besluit om dat lapje stof voor haar te kopen?

O, Mode, groote kwelgeest, hoe menigen vroegtijdigen dood wijten wij, mannen, u.

Wat is Mode? Wie heeft dit wereldverschijnsel ooit goed gedefinieerd? Waarom klinkt het sappige: „ik geloof, dat het je hier mankeert” ons tegen, wanneer wij zeggen niet te begrijpen, waarom dat hoedje, dat er naar onze meening nog zoo lief uitziet, nu opeens vervangen moet worden door een veel leelijker, op een grammofoonplaat gelijkend dito? Vanwaar het eenparige besluit, de geheimzinnige afspraak, het onherroepelijke vonnis, dat er dit jaargetijde hard geel, en het volgend smachtend-bruin moet gedragen worden? Hoe komt het, dat lang voor wij mannen begrepen, dat de korte rok „uit had”, onze vrouwen den langen rok al klaar hadden liggen? Bestaan er behalve aethergolven, misschien modegolven? Weet iemand iets van geheime congressen? Hij schrijve ons gerust.

En dan nog dit vreemde: Ieder medelijden ten opzichte van den man-slachtoffer is aan de vrouwen vreemd. Zij lacht als wij betalen, zij lacht als wij praten van „onmogelijk”, en zij dreigt als wij het woord „malaise” probeeren uit te spreken. Dit lachen is triomfeerend, en het werd mij door

een vrouw aldus verklaard:
„Wij lachen, omdat jullie bang
zijn.”

Bang? Wij?

„Ja, bang zijn jullie, dat wij
eens niet met de Mode mee
zouden doen.”

En ofschoon anders afkeerig
van het erkennen, dat 'n vrouw
aanleg heeft voor psychologie,

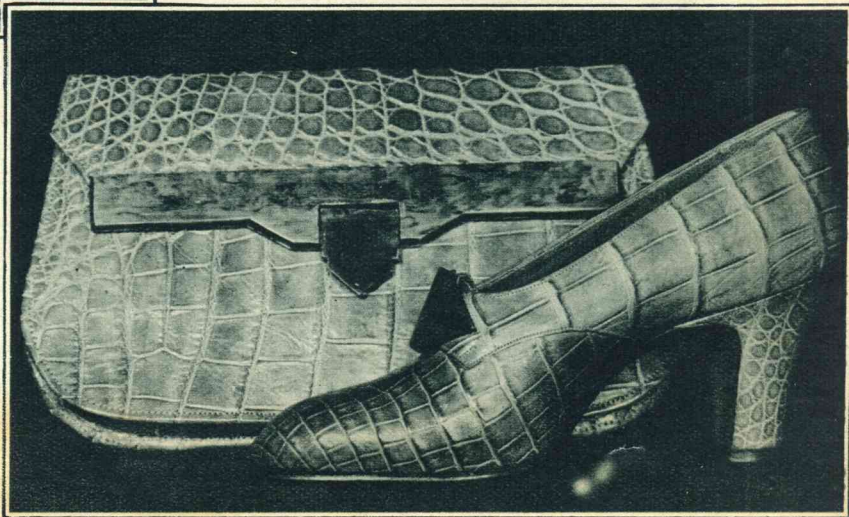
Tasch en schoentje van krokodillenleer.

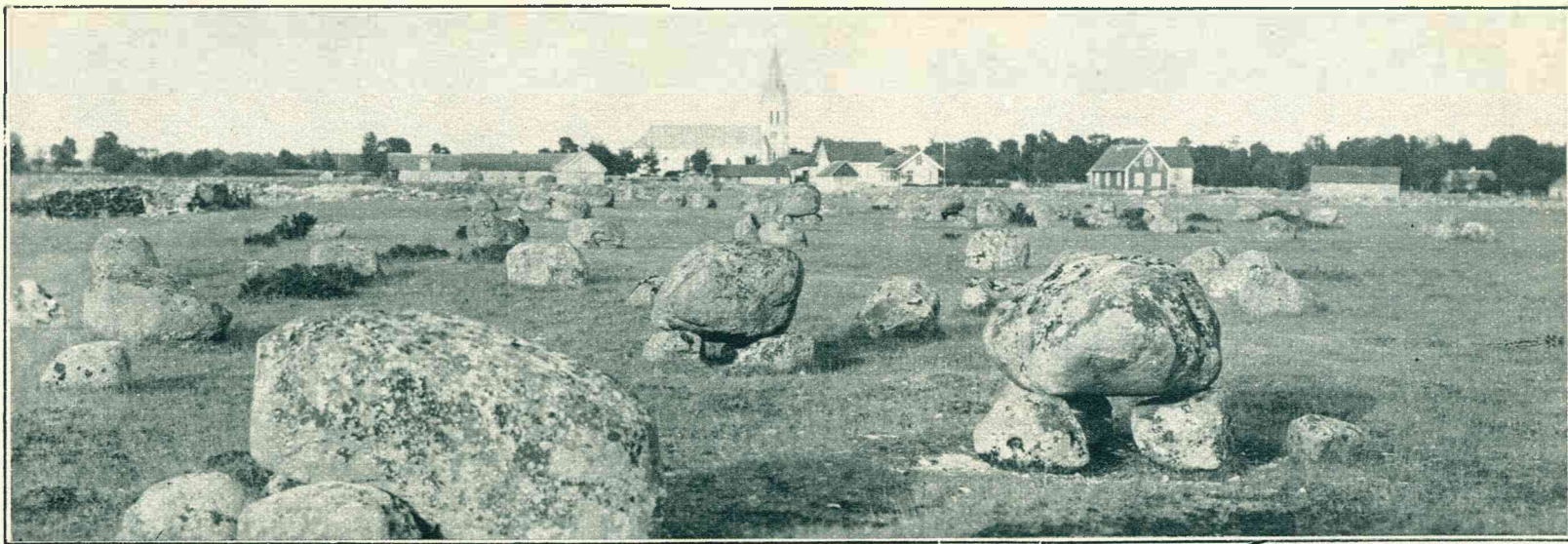
moet gezegd worden, dat in dit antwoord iets waars steekt. Want, geduldige lezer, stel u eens voor, dat uw vrouw uw raad opvolgde en niet meer met „die idiote mode” meedeed. Dat zij de japon van uw moeder aantrok en het haar opmaakte als uw grootmoeder, of, nog erger, dat zij zelf een jurk vervaardigde naar het patroon: „aardappelzak”, en haar voetjes stak in vergietschoenen. Zouden wij niet zeer heviglijk ontstellen, aanvallen van woede krijgen en roepen, dat wij weigeren ons met haar op straat te vertoonen? Zouden wij niet misnoegd wegduiken in onzen stoel en met droefheid terugdenken aan de dagen, toen zij nog een jongenskopje had en dat lollige blauwe jurkje? Is het misschien maar niet beter alle uitwassen, dwaasheden en decreten der Mode te „slikken”?

Laat ons het eenige doen, wat ons te doen staat, n.l. meedoen. Want wie worden er belachelijk als de vrouwen de mode zouden negeren? Niet zij, maar wel wij, die toch beoordeeld worden naar den smaak van onze levensgezellin.

Wringen wij daarom, zij het met moeite, een „Leve de Mode” uit onze keelgaten.

En laat ons nu ieder naar zijn hardstede terugkeeren en „haar” voorstellen eens op „iets zomersch” uit te gaan.

De vlakte naast 't dorp Källa op 't eiland Öland is bezaaid met zulke megalithische monumenten. Uit de ligging dezer gedenkteekenen meent men te moeten besluiten, dat wij hier te doen hebben met een indrukwekkende begraafplaats, waar voor duizenden jaren de eerste bewoners van 't eiland hun dooden ter aarde bestelden.

DRUÏDEN- CIRKELS

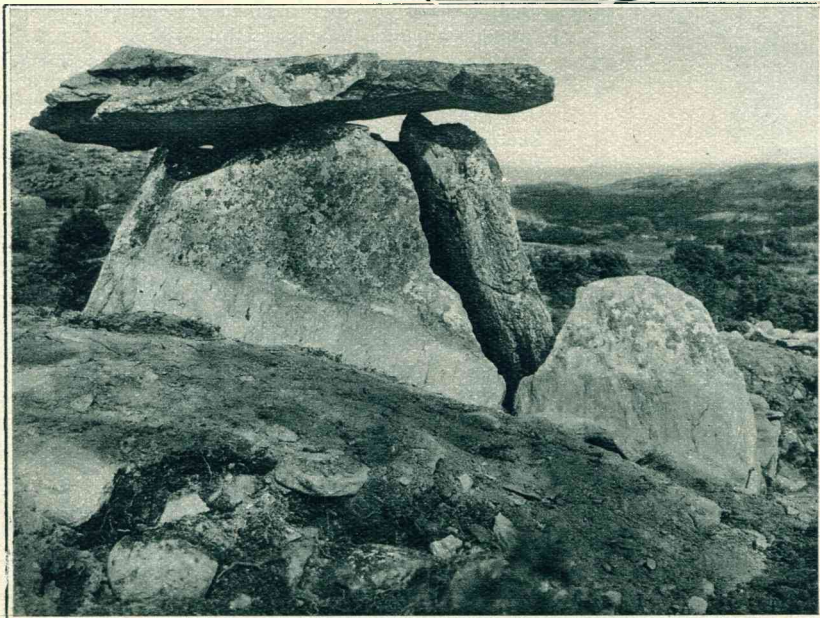
De Zweedsche laagolaken vertoonen ons nog in menigte de overblijfselen uit het steenen en het ijzeren tijdperk, soms midden in een afgelegen landstreek, soms onmiddellijk naast de tegenwoordige nederzettingen. Deze afzonderlijke steenen en steen-cirkels, volgens de gebruiken der vóór-Keltische en latere Keltische bewoners opgericht, hebben deels de beteekenis van gedenkstenen, deels van offerplaatsen, deels ook van grafsteden. Het spreekt vanzelf, dat de populatie der latere eeuwen allerhande sagen en legenden verbond aan deze indrukwekkende monumenten uit een onnaspeurlijk verleden der menschheid.

Deze luchtfoto geeft een imposant overzicht van een zgn. Druiden-cirkel of steencirkel aan de kust bij Käseberga, vermoedelijk 'n vóór-Keltische offerplaats (provincie Skåne).

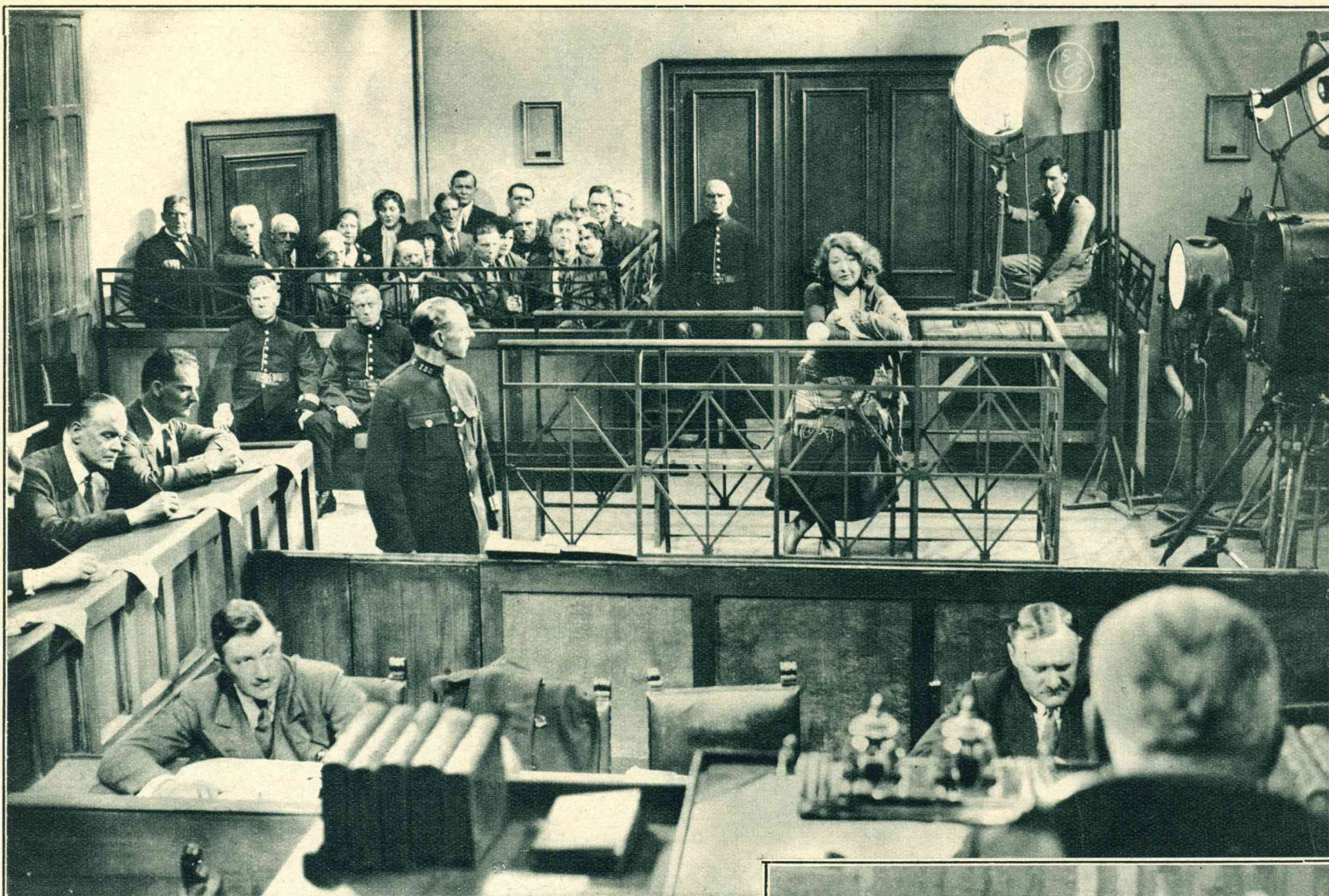
Ook de Bauta-stenen bij Smålands Stenar schijnen als grafsteden beschouwd te moeten worden, afkomstig uit 't ijzeren tijdperk (provincie Småland).

De steenen tombe bij Orust, ten noorden van Gothenburg, de Hagedösen genoemd, moet een ouderdom bezitten van zeker 5000 jaar (provincie Bokuslän).

Ook gedenkteekenen met runen-inschriften treft men in Zweden nog herhaaldelijk aan. En een bijzonder opmerkelijk exemplaar daarvan is deze runenstein, bij Hummelsta in het kerspel Stora Mellösa gevonden. (provincie Närke.)

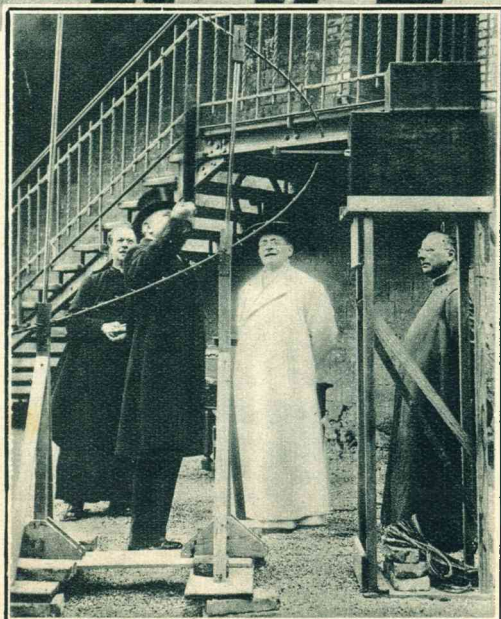

De rechtbank en de Londense politie verleenden hun medewerking bij de opnamen voor een Engelsch sprekende film. In het zaaltje waar de politierechter zitting houdt waren lampen en toestellen opgesteld, terwijl „heusche“ agenten de actrice bewaakten.

Buitenlandsch Nieuws

Op den eersten Mei voerde men in Londen aldus actie tegen de verschrikkingen van een komenden gasoorlog.

Paus Pius XI bezichtigde de korte-golf-installatie, welke door Marconi in het Vaticaan is gebouwd en welke met het Pauselijk zomerverblijf Castalgandolfo zal worden verbonden.

In New York wordt het steeds onrustiger en steeds talrijker zijn de botsingen tusschen politie en werklozen. Een bij een charge gewonde betoogger wordt weggeleid.

DE SINT ANTONIES-SLUIS

MET OP DEN ACHTERGROND DE OUDE SCHANS

GROND DE OUDE SCHANS EN DE MONTELBAAN'S TOREN

VROUWEN- LEVEN

Namiddagjapon van zwart crêpe-georgette met verbreed schouderstuk

Namiddagtoilet van wit crêpe-georgette met pofmouwtjes en „pouf“

DE NIEUWE SCHOUDERLIJN

Een der modenieuwtjes van dit seizoen is de verbrede schouderlijn, die op allerlei manieren wordt verkregen. Daar zijn vooreerst de kleinere pelerines of de schouderkraagjes, welke zoo'n aardig geheel uitmaken met de bij-behoorende japon. Meestal worden ze van hetzelfde materiaal genomen als de japon, maar soms ook ziet men ze van afstekende kleur, bijv. een kleine zwarte pelerine op een gekleurde japon met zwarte ceintuur.

Vaak ook zorgt een aangeknapt mouwtje voor de breede schouderlijn, maar heel nieuw is tevens de verbreding van het schouderstuk op de japon zelf, zooals bij het model van onze eerste afbeelding. De geheel aparte lijn van dit schouderstuk met het strookvormig uitvallende mouwtje, dat zich aanpast bij de strookjes op den rok, geeft aan dit schijnbaar eenvoudige toiletje van zwart crêpe georgette een zeer modern aspect. Zeer modern is zeker ook het toilet van onze tweede afbeelding, waarvoor wit crêpe georgette het materiaal vormde. De pofmouwtjes, van onderen ingerimpeld, het nauwsluitende lijfje boven den wijd uitvallenden cloche-rok en vooral het schootje met de pouf, die aan de tournure herinnert uit een vroeger tijdperk, stemmen dit model tot een der nieuwe snuffjes, geïnspireerd op oude tijden.

PAULA DEROSE.

GEHAAKTE LAMPEKAP

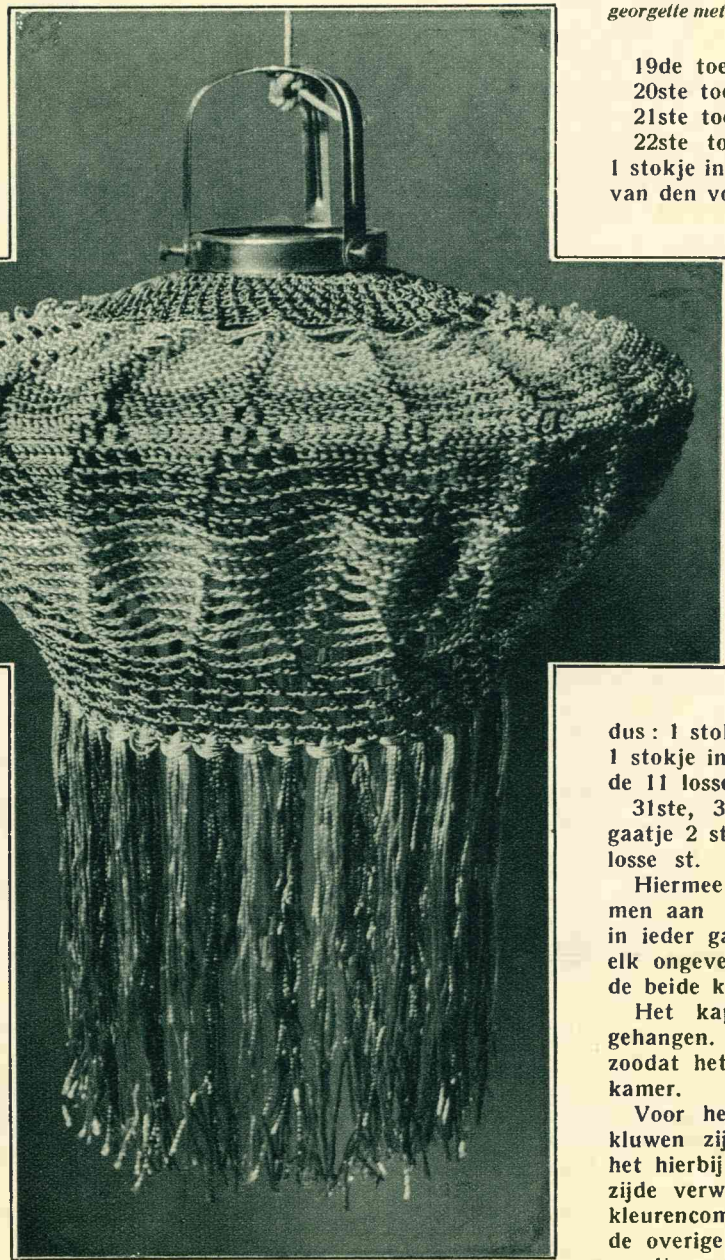
Het kapje wordt gebreid in 2 kleuren of tinten. Men begint aan den bovenkant van het kapje aldus:

60 losse steken tot een rondje met elkaar verbinden.

1ste toer: 1 vaste st. in iederen lossen.

2de toer: in iederen vasten st. een stokje, waarna 1 losse st.

3de, 4de, 5de en 6de toer: in ieder gaatje 1 stokje, waarna 1 losse st.

Gehaakte lampkap van rose en beige zijde.

7de toer: beginnen met de tweede kleur zijde: 1 stokje in het eerste gaatje, 10 losse st. 2 gaatjes overslaan, in het 3de gaatje 1 stokje.

In het geheel 20 stokjes met telkens 10 losse st. 8ste toer: op ieder stokje van den vorigen toer 1 stokje en 1 stokje daarvoor en daarna. Dus telkens 3 stokjes naast elkaar, waarna 9 losse st.

9de toer: telkens 5 stokjes midden op de 3 vorige waarna 8 losse st.

10de toer: telkens 7 stokjes en 7 losse st.

11de toer: telkens 9 stokjes en 5 losse st.

12de toer: telkens 11 stokjes en 3 losse st.

13de toer: telkens 13 stokjes en 1 losse st.

14de toer: beginnen met de eerste kleur; 1 stokje in ieder stokje en in iederen lossen st. van den vorigen toer.

15de toer: telkens 13 stokjes boven de stokjes van den 13den toer en 2 losse st. daar tusschen.

16de toer: 11 stokjes midden op de 13 van den vorigen toer, waarna telkens 2 lossen, 1 stokje om de 2 lossen van den vorigen toer, 2 lossen.

17de toer: telkens 9 stokjes, 2 lossen, 1 stokje om de 1ste lossen van vorigen toer, 2 lossen, 1 stokje om de 2de lossen, 2 lossen.

18de toer: telkens 7 stokjes, waarna 4 gaatjes van 3 stokjes en 4 maal 2 losse st.

19de toer: telkens 5 stokjes en 5 gaatjes.

20ste toer: telkens 3 stokjes en 6 gaatjes.

21ste toer: telkens 1 stokje en 2 losse st.

22ste toer: beginnen met de tweede kleur: 1 stokje in ieder gaatje en 1 stokje op ieder stokje van den vorigen toer.

23ste toer: 13 stokjes midden boven den gaatjesdriehoek van de 1e kleur, 1 losse st., 1 st. overslaan.

24ste toer: 11 stokjes midden boven de 13 stokjes van den vorigen toer, waarna telkens 3 losse st.

25ste toer: 9 stokjes, 5 losse st.

26ste toer: 7 stokjes, 7 losse st.

27ste toer: 5 stokjes, 8 losse st.

28ste toer: 3 stokjes, 10 losse st.

29ste toer: 1 stokje, 11 losse st.

Beginnen met de eerste kleur.

30ste toer: 1 stokje in den laatsten van de 11 losse st. 1 stokje in den eersten van de volgende 11 lossen, 3 losse st., 3 lossen overslaan, 1 stokje, 1 lossen overslaan, 1 stokje, 3 lossen, 3 lossen overslaan en verder zooals bij het begin van dezen toer,

dus: 1 stokje in den laatsten van de 11 lossen en 1 stokje in den eersten lossen st. van de volgende 11 lossen enz.

31ste, 32ste, 33ste en 34ste toer: In ieder gaatje 2 stokjes en tusschen 2 stokjes telkens 3 losse st.

Hiermee is het kapje klaar, op de franje na, die men aan dit laatste rechte eindje knoopt — in ieder gaatje 1 franje geknoot van 6 draden elk ongeveer 30 c.M. lang. Men neemt hiervoor de beide kleuren om en om.

Het kapje wordt over 'n gewonen pendel gehangen. Het laat een gedempt licht door, zoodat het 't meest geschikt is voor een slaapkamer.

Voor het haken ervan heeft men 8 gewone kluwen zijde nodig, van elke kleur vier. Voor het hierbij afgebeelde kapje werd fraise en beige zijde verwerkt. Men kan natuurlijk ook andere kleurencombinaties nemen, harmonieerend met de overige kleuren in de kamer waar het kapje wordt opgehangen.

THÉRÈSE.

ALTHEA'S HUWELIJK

DOOR

EFFIE ADELAIDE ROWLANDS

De nieuwste uitgave in de roman-serie der Hollandsche bibliotheek welke onder bovenstaanden titel gaat verschijnen is een boek dat uitmunt door fijne karakterteekening der hoofdpersonen. Scherp worden de tegenover elkander geplaatste figuren uitgebeeld, terwijl de beschrijving van menig moment uit dit prachtboek gelden mag als een schitterend staaltje van romankunst. Wie nog niet geprosteerd heeft van de uitsluitend voor onze abonnees bedoelde premie, zal na aanschaffing en kennismaking van dezen roman zich stellig als geregelde afnemer dezer boeken opgeven. En de tienduizenden trouwe lezers onzer H.B.-boeken behoeven we eigenlijk niets meer te zeggen dan dat dit nieuwe premieboek een product is van Effie Adelaide Rowlands, de beroemde schrijfster van „Het huisje in den zonneschijn” en „De zwerveling.” We beweren immers niets te veel als we aannemen dat de herinnering aan deze schitterende boeken nog steeds even levendig is bij al diegenen die ze destijds lazen. Voor hen, die er nog niet van op de hoogte zijn, herhalen we hier, dat de boeken der Hollandsche Bibliotheek als premie voor onze abonnees verkrijgbaar zijn tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent, voor een ingenaaid exemplaar en 70 cent in luxe-prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel. groot resp. 22½ of 80 cent.

Onze bezorgers of agenten zijn verplicht U deze boeken aan te bieden. Zoo dit eventueel niet geschiedt, verzoeken wij U hiervan aan ons kantoor mededeeling te willen doen; desbetreffende portokosten worden door ons gaarne vergoed.

We laten hier een fragment volgen uit dit nieuwste premieboek:

Charles Branville had Dorinda Kelham voor het eerst gezien, toen zij met haar beide handen vol met wilde bloemen aan den weg zat, en van het eerste oogenblik af had hij de bekoring ondergaan van den magnetischen invloed, welke er van deze vreemdelinge uitstraalde. In de dagen, die daarop volgden, had hij maar één verlangen gekend, namelijk haar onbewust te kunnen gadeslaan, als zij over de velden wandelde, een in deze omgeving niet passende, maar niettemin hoogst betooverende persoonlijkheid in haar zomerjapon.

Vanaf den dag, dat zij hem had aangesproken — een schijnbaar heel toevallige vraag naar den weg — scheen de man als herboren. Nimmer te voren had hij in zijn leven een wezen ontmoet als zij. Haar te beschrijven zou hem onmogelijk geweest zijn.

* * *

Dien eersten dag waren zij elkaar voorbijgelopen, maar daarna scheen het, alsof hun paden elkander bij voortduring moesten kruisen, en het leven begon voor Charles Branville een heel nieuwe beteekenis te krijgen. Als van een nieuwe, levenwekkende gedachte beziel, verrichtte hij elken dag zijn werk, elk uur

hakend naar het oogenblik, dat hij met zijn nieuwe vriendin door de bosschen zou dwalen of hier of daar op een afgelegen plekje aan haar voeten zou zitten, waar hij haar onder het muzikale accompagnement van het beekje dingen zou zeggen, waarvan hij vroeger zelfs niet had durven droomen en welke hij voor geen geld ter wereld ooit aan anderen zou hebben geopenbaard. Zij scheen de macht te bezitten van zijn hart al de foltering te verwijderen, die het zoolang gekweld hadden, en al de hoop en de levensvreugde te doen herleven, die er zoolang in begraven hadden gelegen. Zijn sombere, gemelijke manier van doen was als bij tooverslag verdwenen. Als hij in het gezelschap van Dorinda was, werd hij, wat hij vroeger altijd geweest was, de jonge en knap-uitziende man van voorheen, welgemanierd, welopgevoed en aantrekkelijk, een man, die echter openlijk opbiechtte, dat hij van nu af aan geen grotere ambitie in zijn leven kende, dan haar slaaf te mogen zijn.

Voor hem was het de natuurlijkste zaak ter wereld, dat hij zijn hart aan haar voeten zou leggen, maar de vraag was, of zij zich bukken zou om dat hart op te rapen! In werkelijkheid wist hij niets anders van haar, dan dat zij voor een tijdje naar het landelijke was getrokken om herstel harer gezondheid te zoeken. Heel vaag klonk in haar gesprekken vaak iets door van zorgen en een eenzaam leven, maar als hij bij haar was, weken al de andere gewone beslommeringen van het dagelijksche leven voor de betoovering van haar glimlach, haar lieve, zachte stem, haar zuchten en haar kinderlijke opgewektheid.

* * *

Zoo leefden zij een tijdlang gelukkig naast elkaar voort, tot hij zich op zekeren dag niet langer meer beheerschen kon en haar in zijn armen nam, waarna hij haar hartstochtelijk kuste. Zij had geen poging gedaan hem van zich af te stooten. Integendeel, een oogenblik had zij met gesloten oogen in volledige overgave in zijn sterke armen gerust; toen had zij zich echter met rustig en beheerscht gebaar uit zijn armen losgemaakt en op een pas afstands had zij hem een oogenblik gadegeslagen. Haar gelaat was zeer bleek geweest, maar er had een merkwaardig licht in haar oogen geschitterd; doch toen hij haar voor een tweede maal omhelzen wilde, had zij afwerend haar hand uitgestoken en het hoofd geschud.

„Charles, wij moeten ons gezond verstand gebruiken,” had zij gezegd.

Maar de banden van het moordende zwijgen waren eindelijk verbroken geweest. Een golf van welsprekendheid was uit zijn hart gevloeid. In het gras gezeten had zij met bleke wangen en neergeslagen oogen naar hem zitten luisteren en de lijnen om haar mond waren iets vaster geworden. In al zijn fiere mannelijkheid was hij eensklaps voor haar opgerezen en hij was de situatie volkomen meester gebleven. Een lichte siddering had haar bevangen, toen zij had toegeluis-

terd, terwijl hij de naaste toekomst voor haar afschilderde. De slaaf had zijn dienaarschap op dat oogenblik geheel van zich afgeworpen! Niettegenstaande zijn havelooze kleeding had zij toen voor het eerst opgemerkt, hoe mannelijk, hoe knap hij was en hoe sterk hij er uitzag. Ondanks het bewustzijn van haar eigen macht was zij toch een beetje bang voor hem geweest, maar zij was zoo verstandig om toe te luisteren, zonder een woord van protest te laten hooren.

Heel duidelijk en kort had hij alles voor haar uiteengezet. Zij zouden onmiddellijk trouwen. Het landhuis Rainfield zou van den grond af aan opgeknapt worden en zou mooi worden opgetuigd, als zijn middelen zulks ook maar eenigszins veroorloofden.

„Het heeft mij nooit iets kunnen schelen, wat er van mij gewerd sinds den dood van mijn vader, tot het oogenblik dat jij in mijn leven kwam. Toen kreeg dat leven eerst weer waarde voor mij! Met afschuw blik ik nu terug op al de fouten, welke ik gemaakt heb. Maar in de toekomst zul je je niet over mij behoeven te schamen, Dorinda. Ik zal zorgen, dat ik je geheel waardig word.” — En daarop verzekerde hij haar, dat hij onmiddellijk stappen zou doen om alles zoo spoedig mogelijk voor elkaar te brengen.

Zijn stiefmoeder en haar kinderen zouden het landgoed onmiddellijk verlaten, naar hij verklaarde. Zij waren al veel te lang daar geweest. Hij zou geen dag verliezen en hun zulks heden nog zeggen. Maar op dit oogenblik vond Dorinda Kelham haar spraak terug. Zij stond op en legde haar hand op zijn lippen.

„Neen, neen!” zei zij. „Je moet niets zeggen. Dit moet ons geheim blijven. Je moet weggaan en mij meenemen. De wereld is vol van mooie plekjes en ik kan niet anders dan te midden van zonneschijn leven. Op een goeden dag zullen wij naar Rainfield terugkeeren, maar nu op dit oogenblik zou ik daar met geen mogelijkheid kunnen wonen. Binnenkort is het hier herfst en dan komt de winter.” Zij huiverde. „Je moet mij naar een plek brengen, waar het nooit winter is,” vervolgde zij. En toen hij haar daarop opnieuw in zijn armen nam en haar nogmaals kuste, fluisterde zij hem in, wat zij van hem verlangde.

Den volgende avond zouden zij samen vertrekken. Hij zou haar met een auto op een bepaalde plaats opwachten, op een afgesproken uur. Zij zouden vluchten, als de maan hoog aan den hemel stond, en niemand mocht iets weten, voor zij vertrokken waren!

* * *

Toen maakte zij zich uit zijn omhelzing los en als in een droom stond hij haar na te staren, toen zij tusschen de boomen verdween. Zij had haar zakdoek laten vallen en hij raapte hem op en bracht hem aan zijn lippen. Dit was iets van haar wezen; hij straalde iets uit van de wonderlijke sfeer, welke haar steeds omringde en haar tot een levende bloem maakte.

Met geen mogelijkheid zou hij hebben kunnen zeggen, hoe hij het overige gedeelte van den dag had doorgebracht. Hij was als een man, die dronken is van geluk; niettemin zorgde hij er voor, dat zelfs haar geringste wensch werd uitgevoerd. En zodoende ging hij weer naar zijn werk en daarna weer terug naar zijn huis, terwijl hoofd en hart hem duizelden van het nieuwe geluk, dat zoo plotseling over hem gekomen was.

17½
cent

DE UITSLAG

VAN DE PRIJSVRAAG UIT HET PREMIEBOEK
„DE ERFGENAME VAN DEN GRAAF”

Het is ons een genoegen hierbij wederom, ingevolge het verzoek van de administratie der Hollandsche Bibliotheek, den uitslag te kunnen publiceeren van de prijsvraag uit „De erfgename van den graaf”. Het gevraagde woord is „VREDESPALEIS”; het is gevormd uit de beginletters der woorden: viool, raaf, eend, dak, eikel, sok, paddestoel, arm, lantaarn, eekhoorn, inktpot en sleutel. Bij loting werden de uitgeloofde prijzen als volgt toegelot: aan mevrouw C. Zonneveld, Jurriaan Kokstraat 76, Scheveningen de hoofdprijs zijnde een eiken boekenrek met kastje. De twintig geldprijzen ad f 2.50 vielen ten deel aan de dames en heeren: H. Jansen, Westkanaaldijk 8a, Maarssen; R. van Zanten-Klaassen, Wollega; H. A. F. van Hoof, Wandelweg 97, Wormerveer; G. L. van Drimmelen-Donker, St. Oeden-

rode a 495; H. de Vos, Camstraburen 49a, Leeuwarden; C. J. Schot, Dalemestraat 48, Tholen, (Zld.); L. Uitenbosch, Parallelstraat 60, Terwinselen, (L.); L. J. Dijt, Koogerstraat 13, Den Burg, Texel; L. Monos, Oosteinde 21, Amsterdam; Betsy Boelhouwer, Korte Kamperstraat 18, Zwolle; J. Lapidoth, Min. Nelissenstraat 44, Breda; W. Luynenburg, Floralaan 19, Hilversum; A. Veenstra, Grindweg 54, Winschoten; L. H. Peninx, Wilhelminaplein 28, Gorinchem; J. Tiethof, Grootestraat 26, Oldenzaal; D. Pruis, Daalscheweg 256, Nijmegen; Doudart de la Grée, Willibrordusstraat 16, Utrecht; Wolters-van Lent, Mathenesserweg 76, Rotterdam; J. A. M. Peters, Hoogestraat 49, Deventer en C. de Putter, Oudeweg I. 35, Axel, (Zld.)

Ajax klopt Feyenoord in Rotterdam met 4-2. Kiekje uit dezen interessanten kamp voor het doel van Ajax.

SPORT VAN ZONDAG

Een fraaie overwinning van Ajax in Rotterdam. Een spelmoment uit deze match. Diepenbeeken Anderiesen beletten Barendrecht den doorgang.

Onze caricaturist bij den wedstrijd Feyenoord-Ajax te Rotterdam. De „sterren” van achter, midden en voor, het trio v. Kol, Anderiesen en v. Reenen.

Ajax heeft Feyenoord op eigen grond geklopt. Ajax wordt kampioen van Nederland....

Zoo moet de Amsterdammer, die Zondag getuige is geweest van den strijd op Spangen en daarvoor 'n waren pelgrimstocht met zijn wagen — dit vanwege de bollenkijkers — naar Rotterdam had ondernomen, toch wel geredeneerd hebben. Intusschen, geachte lezer, is er waarschijnlijk op het moment, dat u deze regelen onder oogen krijgt, al wat meer gebeurd, doch hoe het verloop van den strijd in het Stadion ook moge zijn, Ajax heeft en houdt het heft in handen.

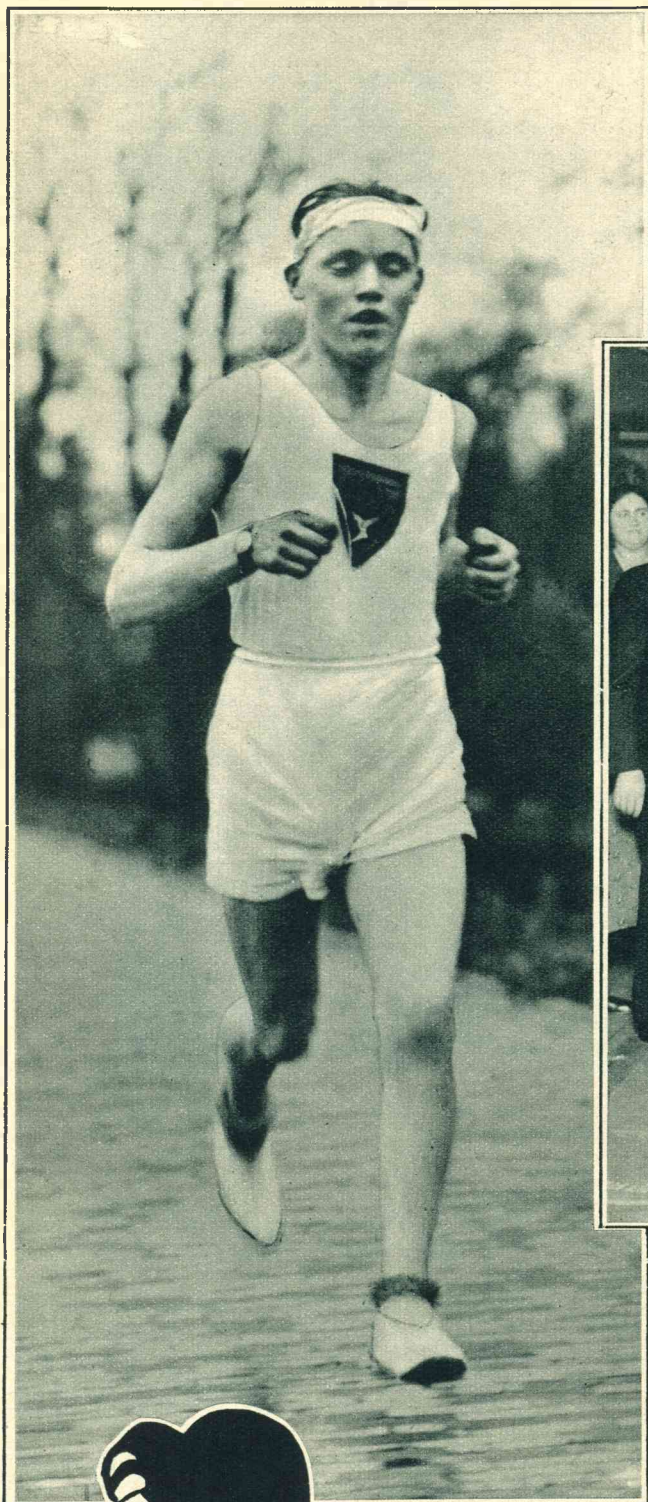
De talrijke hoofdstedelingen in Rotterdam hebben wel reden tot juichen gekregen. Ajax was buitengewoon goed en zelfs het feit dat ook Feyenoord één van zijn beste wedstrijden speelde, kon den kampioenen van afdeling I de overwinning niet onthouden. Die was verdiend, al gelooven wij dat verschillende Rotterdammers er anders over zullen denken. Het verschil in kracht zat 'm voornamelijk in 't aanvalsspel. De voorhoede van Feyenoord is te weinig doortastend. De Rotterdammers hebben geen

van Reenen, hetgeen in den kamp tegen Ajax juist zoo bijzonder goed aan het licht kwam.

Meer willen wij er niet van zeggen, daar men Donderdag weer volop gelegen-

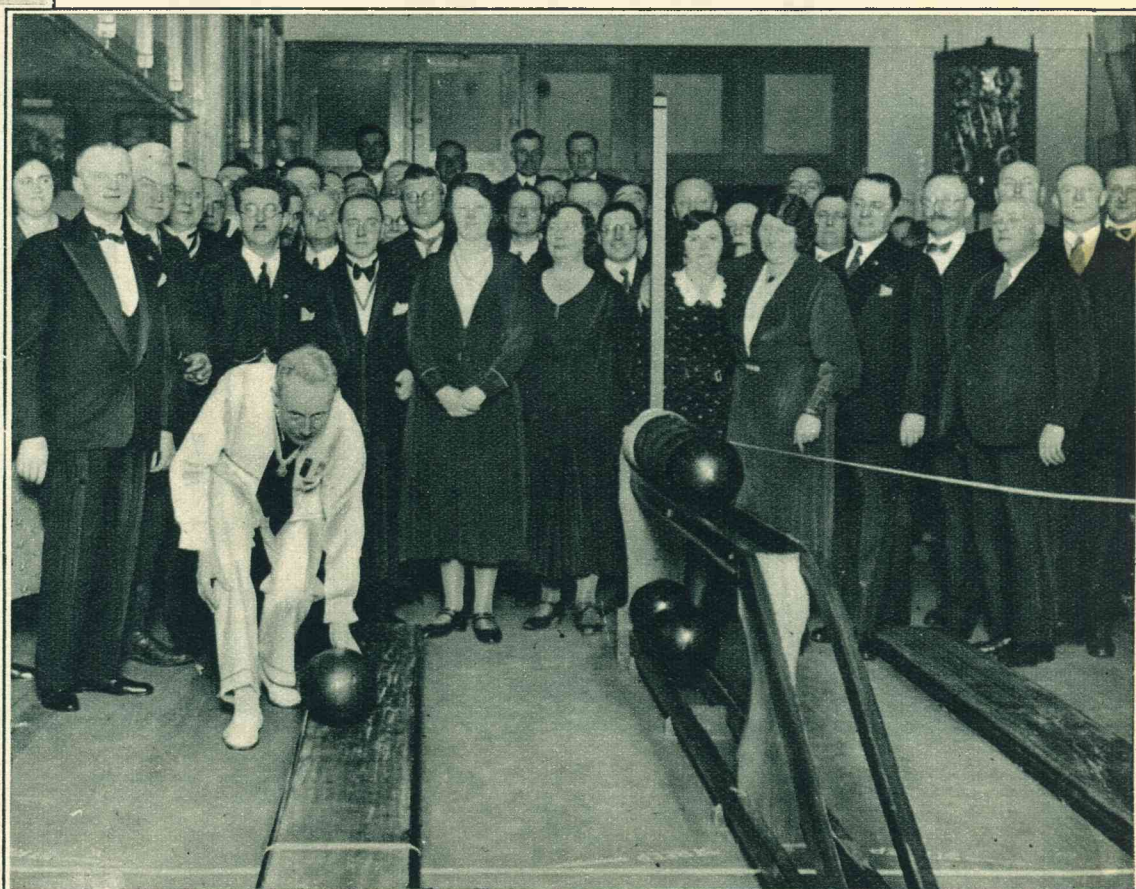
Gevaar voor Feyenoord. Spelmoment uit den wedstrijd om het Nederlandsche kampioenschap te Rotterdam. De Feyenoord-keeper onderbreekt een aanval van v. Reenen c.s.

heid zal krijgen om nieuwe indrukken op te doen en die van Zondag j.l. — we leven nu eenmaal snel — dan waarschijnlijk al weer zijn vervaagd.

Donderdag valt waarschijnlijk ook de beslissing of H.V.V. H.F.C. naar de tweede klasse zal vergezellen. Voor H.F.C. is het lot reeds beslist. Hollands oudste voetbalclub zal het volgende seizoen in de tweede klasse moeten probeeren. Slagen de H.F.C.'ers er niet in hun

Uit de lagere afdeelingen is er weinig nieuws. Spartaan moet nog met O.S.V. uitmaken of het zijn plaats in de tweede klasse mag behouden. Op uitbreiding van het aantal hoofdstedelijke tweede klassers behoeft sowieso niet te worden gerekend. Watergraafsmere heeft Zondag n.l. zijn laatste kans verspeeld, door met 1—6 van Alphen te verliezen. Dit gebeurde nog wel op eigen grond. Het optreden van de Watergraafsmere in deze promotie- en degradatiecompetitie is niet bepaald succesvol geweest.

Het nationaal tournooi van den Haarlemschen Kegelbond. De secretaris-penningmeester van den N.K.B., de heer Laarman, opende Zaterdag met 'n eersten worp de wedstrijden.

De A.V.A.C.-man Bakker, de bekende lange afstandlooper, won Zondag op de wedstrijden van 'Pro Patria' te Rotterdam de 20 K.M. in 1 uur 12 min. 29 sec.

aanval beduidend op te knappen, dan voorspellen wij helaas niet veel succes voor de good old als tweede klasser. De verdedigingen in de tweede klasse zijn over 't algemeen niet veel minder dan die in de hoogste afdeeling, waar goals maken het onoplosbare probleem voor vrijwel elken blauwwit-aanvaller was.

De vraag is nu of de Spaarnestad voor H.F.C. 'n anderen eerste klasser in de plaats zal krijgen. De kansen van Haarlem staan uitstekend, daar een gelijk spel tegen H.V.V. reeds voldoende is om Haarlem te doen promoveeren. Wint H. V. V. echter aan den Schoterweg — onmogelijk is dit zeer zeker niet — dan wordt het ineens weer een dubbelteje op z'n kant. Dan zijn wij zelfs geneigd om het op de Groote Haagsche te houden.

Koog Zaandijk en W.K. in actie om het Nederlandsch korfbalkampioenschap. De Koogers wonnen met 5—2. Spelkiek voor de korf van Koog Zaandijk

Twee op den voorgrond tredende Feyenoorders: Barendrecht en Pauwe Sr.

Hoe hevig de gevolgen van den regenval — waardoor de rivieren massen en buiten hun oevers treden — in de tropen kunnen zijn, bewijzen deze foto's uit Palembang de bloeiende stad aan Sumatra's Oostkust. Een der winkelstraten, waardoor het water lustig stroomt.

INBRAAK MET GEWELDPLEGING

DOOR E. L. SMITS

Nu Hans en Emmy al eenige maanden in dit huis woonden, dat zij geheel en al naar hun eigen smaak hadden ingericht, waarin hun meubelen zoo goed tot hun recht kwamen en elke wandversiering het steeds beter deed dan zij verwachtten, waren zij het er hoe langer hoe meer met elkaar over eens, dat hun huis eigenlijk geen huis, doch minstens een tot werkelijkheid geworden droom was.

En ieder, die bij de jonggehuwden op bezoek kwam, geraakte in verrukking over dit kleinood van een huis, met zijn knusse hoekjes en keurige inrichting, zijn wijd uitzicht, zijn terras en niet grooten, maar smaakvol aangelegden tuin.

Alleen Emmy's moeder had bezwaar tegen het huis gehad. Ozeker, zij vond de indeeling erg praktisch en aardig, maar het huis stond veel te afgelegen. Vooral in deze tijden, nu je zooveel hoorde en las van inbraak, en allerlei nare dingen, vond zij het gevaarlijk, ja inderdaad gevaarlijk, om een huis te nemen, dat zoo ver van de stad af was. Eerst had ze alleen gezegd, dat ze het te ver van het station vond liggen voor Hans, die toch iederen dag met den trein naar de stad moest, later, toen dat argument niets hielp, had ze haar bezorgdheid niet langer voor zich kunnen houden en gerept van bedelarij, brand, diefstal, inbraak enz. enz.

Maar moeders argumenten waren door Hans weggelachen; den afstand naar het station telde hij niet, mocht het hem gaan vervelen om iederen dag dat eindje te wandelen, dan zou hij de fiets of zijn auto nemen. En inbrekers... nou, daar maakte hij zich heelemaal geen zorg over. Ja, hoe meer hij er over praatte, des te meer kreeg zijn schoonmama den indruk, dat Hans, die inderdaad een pootige reus was, het wel eens aardig zou vinden om een inbreker in huis te krijgen en zoo'n heerschappij eens eventjes aan zijn verstand te brengen, dat hij daar niets te maken had, omdat de inboedel nu eenmaal uitsluitend aan Hans en Emmy hoorde.

„Ja maar,” had moeder nog tegengeworpen,

„overdag dan, als Emmy hier heelemaal alleen is?”

„Och, kom toch, moeder,” had Emmy gezegd, „wat haalt u zich toch allemaal voor muizenissen in uw hoofd?” en daarbij was het toen gebleven. Maar... moeders bezorgdheid had toch meer indruk op Emmy gemaakt dan moeder, Hans en misschien ook Emmy zelf, wel wisten.

Op een avond van dezen winter hadden de jonggetrouwden visite gehad; toen ze eindelijk uitgebridget waren en het tijd werd om op te breken, bracht Hans zijn gasten met den auto naar het station, terwijl Emmy intusschen de kamers wat opruimde.

Zijn gewoonte getrouw, had Hans, vóór het naar bed gaan, alles in huis gecontroleerd; de gas- en waterkranen waren dicht, de haarden brandden zachtjes door zonder in den nacht gevaar te kunnen opleveren, deuren en vensters waren behoorlijk gesloten, kortom, alles was in orde en spoedig nadat het licht in de slaapkamer uitgeschakeld was, werd de vredige stilte in het huis door niets of niemand verstoord.

In het holst van den nacht deed echter een geluid zoowel Hans als Emmy plotseling ontwaken.

„Ik hoor wat,” zegt ze, met een doodelijk verschrikt gezichtje haar man aankijkend, die altijd zeer vast sliep, maar nu toch ook maar opeens wakker geworden was

„Ja, ik ook,” fluistert Hans, „stil hoor, ik ga even beneden kijken; ik geloof, dat het geluid beneden uit de gang kwam. Houd je kalm hoor en maak geen lawaai.”

„t Kwam uit de logeerkamer,” fluistert Emmy terug, „wees alsjeblieft voorzichtig,” zegt ze nog angstig.

Met een „ja, als jij maar rustig blijft liggen,” sluipt Hans op zijn vilten pantoffels onhoorbaar de slaapkamer uit.

Geluidloos maar vlug gaat hij de trap af; angst

kent hij niet, alleen maar een hevig verlangen om den indringer en rustverstoorder ongehoord zijn portie te geven. Als een van de laatste treden van de trap onder zijn voeten kraakt, springt hij meteen als een kat zoo lenig naar beneden en draait direct het licht aan.

Niets te zien. De voordeur is nog even stevig gegrendeld als toen ze naar bed gingen, de tuindeur eveneens, in de kamers en keuken is niets te vinden, terwijl ook alle ramen nog goed gesloten zijn.

„Gek,” denkt Hans, „ik word toch waarachtig niet wakker van niets en Emmy hoorde toch ook hetzelfde geluid.”

Meteen schiet het hem door zijn hoofd dat Emmy het geluid uit de logeerkamer meende te hooren komen; uit de logeerkamer, boven, op dezelfde verdieping als hun slaapkamer, waar Emmy nu moederziel alleen ligt.

Met een gesmoorde verwensching om zijn eigen stommitieit dat hij niet eerst heeft gekeken of zijn vrouw wel veilig was, rent Hans met twee, drie sprongen de trap weer op.

Maar Emmy zit nog rechtop in bed; twee groote angstige oogen kijken Hans in spanning aan over den rand van de deken, die ze tot aan haar kin heeft opgetrokken. Ze bibbert, maar niet alleen van kou.

„Beneden niets,” fluistert Hans, gerustgesteld nu hij Emmy nog gezond en wel in bed ziet zitten. Meteen verdwijnt hij weer naar de logeerkamer; na zijn plotselingen schrik en angst om haar, is zijn lust om met den inbreker af te rekenen minstens verdubbeld.

Ondanks zijn zoeken, tot zelfs onder het logeerkamerbed en in de kasten, vindt hij niets en Hans zet zijn onderzoekstocht voort door de andere kamers van die verdieping, ja zelfs tot op den zolder en vliering.

Emmy, hoe verschrikt ze eerst ook was, wil toch haar man, die zoo kordaat op het gevaar is afgestormd, niet aan zijn lot overlaten; vlug laat ze zich uit haar bed glijden, trekt haar pantoffels

De watertoren van Palembang staat „rustig temidden der onstuimige baren”.

en kimono aan en gaat ook eens in de logeerkamer kijken, waar ze het geluid toch vandaan meende te hooren komen.

Hans, teleurgesteld, nu de vechtpartij zijn neus voorbij schijnt te gaan, geeft het zoeken op; mopperend, door en door koud, nijdig om zijn gestoorde nachtrust, komt hij de zoldertrap afsloufen.

Landerig trekt hij de logeerkamerdeur, die op een kier is blijven staan, dicht en wil zijn eigen kamer weer opzoeken.

Voor hij echter de deur open kan doen, hoort hij plotseling vlak achter zich een geluid en terwijl hij zich direct omkeert, ziet hij, dat héél, héél langzaam de knop van de logeerkamerdeur omgedraaid en de deur geopend wordt.

Met gebalde vuisten staat Hans klaar om den inbreker naar zijn keel te vliegen, vooral de eerste slag midden op zijn boeventronie zal het hem moeten doen; alle spieren van Hans' jonge, sterke lichaam zijn strak gespannen om hun vernietigend werk zoo grondig mogelijk te verrichten.

Een moment daarna gaat de deur wijder open en vóórdat Hans' vuist uitschiet, ziet hij zijn vrouw doodbedaard de kamer uitkomen.

„Jij?” stamelt hij verbaasd, niet beter wetende of Emmy ligt in bed.

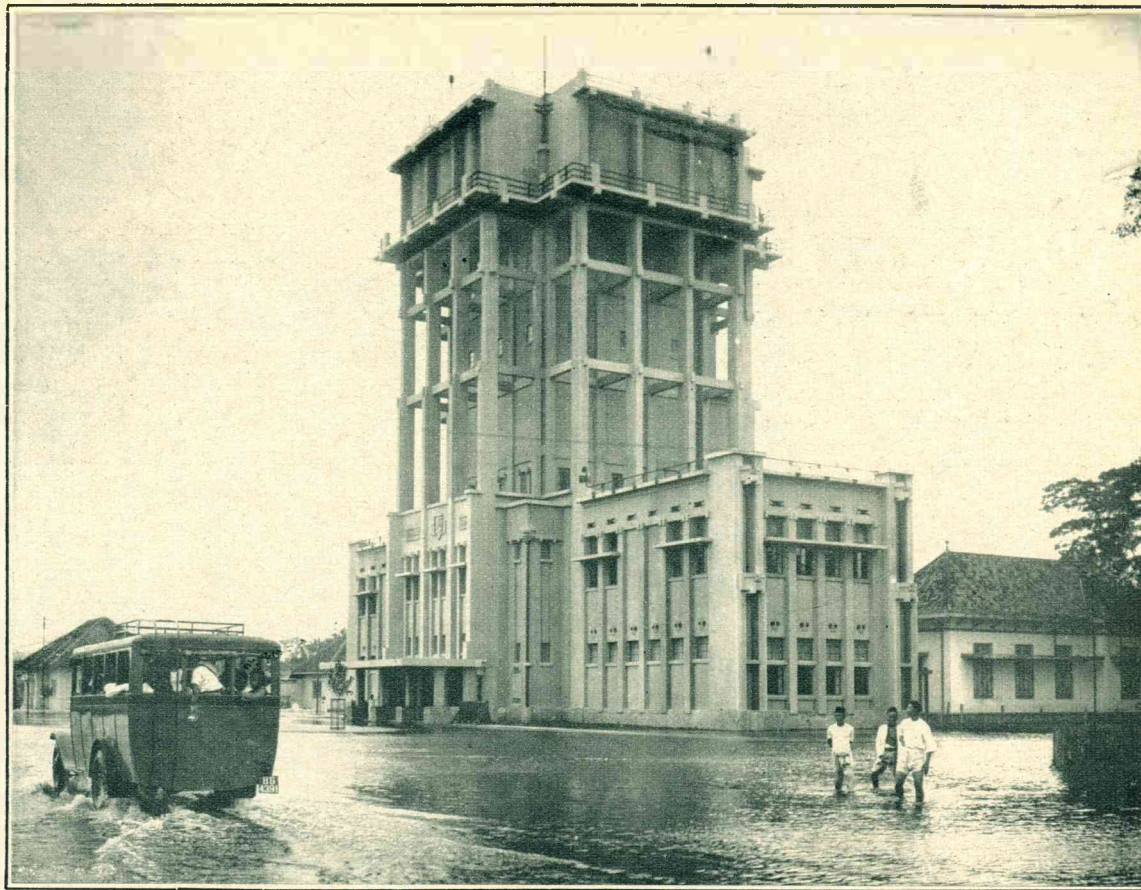
„Ja..... wat doe je gek. Wou je mij slaan?” vraagt ze heel onschuldig. „Ik dacht toch zeker, dat ik iets in de logeerkamer hoorde, daarom ging ik ook maar eens kijken, maar ik zie niets.”

„Kind,” barst Hans los, „ik had je bijna midden in je gezicht geslagen. Wat doe jij hier eigenlijk; waarom ben je niet in je bed gebleven? 't Scheelt me een haar of ik had je op je gezicht getimmerd, ik zou je wel een ongeluk....”

„Nou Hans, schreeuw niet zoo tegen me.”

„Schreeuw niet zoo tegen me, schreeuuw niet zoo tegen me?” herhaalt Hans, die, na de emotie en teleurstelling van de vruchteloze jacht door de koude gangen en kamers, prikkelbaar is en daarenboven nu nog in de war raakt alleen al bij het idee, dat hij bijna zijn eigen vrouw toegetakeld zou hebben. „Blijf jij in je bed,” stoot hij verontwaardigd uit.

Maar nu wordt het Emmy, na alle emoties, toch ook te erg. Snikkend gaat ze de slaapkamer in, op den voet gevolgd door haar zeer verbolgen echtgenoot, die echter niet tegen vrouwen tranen en heelemaal niet tegen Emmy's tranen kan, terwijl hij bovendien niet begrijpt, wat hij nu eigenlijk voor onredelijks gezegd kan hebben.

„Ik zei toch niets ergs,” zegt hij stuntelig.

„Je schreeuwt tegen me,” verwijt ze hem, tusschen een paar snikken door.

„Ja maarre.... dat komt van schrik omdat ik, ik.... ik had jou bijna op je gezicht geslagen inplaats van dien inbreker.”

„Zoo ben je wel.”

„Ik wist toch niet, dat jij in de logeerkamer was.”

„Da's stom,” antwoordt Emmy, die al lang voelt, dat ze terrein wint.

„Waarom huil je nou, Em?”

„Omdat jij zoo leelijk tegen me doet.”

„Ik doe niet leelijk, tenminste, ik bedoel het niet. Maar als er inbrekers in huis zijn, dan is dat iets, dat alleen mij aangaat; jij hebt je daar niet mee te bemoeien. Ik zeg nog tegen je: blijf in je bed; je begrijpt toch wel, dat zoo iets veel te ge-

vaarlijk voor jou is,” zegt Hans, met een gevoel van „die zit, nu jij weer”.

„Ik wou je nog wel helpen.”

Nu staat Hans toch sprakeloos. Stel je voor: dat kleine vrouwtje, dat daar als een porcelainen beeldje met een ongelukkig en betraand gezichtje in haar blauwen kimono op den rand van haar bed zit, dat hoopje menselijke ellende, dat wisselwasje, dat zegt me daar in vollen ernst, dat ze hem helpen wil in een gevecht tegen een inbreker, een gevecht van man tegen man.

„Och peuleschil,” zegt hij ontroerd, terwijl hij haar als een kind in zijn armen neemt; „wou jij mij helpen met vechten? En ben je nu al geschrokken omdat je man even tegen je blafte? Ik wist niet eens, dat ik tegen je geschreeuwd heb, hoor, maar ik schrok alleen maar toen ik jou daar opeens zoo voor me zag staan; ik wist toch ook niet beter of je lag in je bed. Dat is toch ook heusch het beste, wat je doen kunt. Kom Em, wees nu maar niet meer boos en ga maar slapen; inbrekers zijn er niet en als ze nog komen, werk ik ze alleen wel weg.”

Emmy zoekt haar sponde op en Hans, tevreden, dat de bui over is, stopt de dekens nog eens extra goed tegen haar rug.

„Nou, slaap verder maar lekker hoor, Em.”

„Wel te rusten, vrouwenbeul.”

Juist wanneer Hans de dekens over zich heen wil trekken, hooren ze weer hetzelfde geluid. Meteen is hij weer overeind en gereed den strijd aan te binden. „Ik hoor het weer,” zegt hij, „'t is in de garage, ze willen den auto stelen.”

„Ik hoorde het ook,” zegt Em, „maar in de garage is het niet.” Dan komt haar gevoel voor humor weer boven en lachend zegt ze: „Hans, je hebt het tuinhokje niet goed dichtgedaan, 't klappt. Ga het maar gauw even dicht doen, jongen, anders slapen we den heelen nacht niet meer.”

Ten tweeden male steekt Hans dien nacht zijn voeten in zijn pantoffels en gaat de trap af. Beneden in de gang trekt hij zijn winterjas over zijn pyama aan, zet zijn hoed op en stapt, zacht fluitend en innerlijk zeer vergenoegd, in een barre winterkou zijn maanbeschenen tuintje door, om het hekje vast te zetten, dat hem openbaarde, dat hij, zelfs in de ergste uren des gevaars, zijn kleine dappere vrouw steeds aan zijn zijde zal weten.

Een inlandsche kampong nabij de stad is „bevaarbaar” geworden.

'n Zitje bij de bollenvel-
den rondom Noordwijk.

UIT ONS GEBIED

Dorpsgezicht te
Nieuwe Wetering.

Roelofarendsveen; op den
achtergrond de watertoren.

In de Nederlandsch Hervormde Kerk te Hoogwoud (N.H.) staat aan de oostzijde een doopvont, waaraan de naam van Koning Radboud van Medemblik verbonden wordt. Deze Friesche Koning had, naar men zegt, in het jaar 715 den voet reeds gezet in de vont, om zich door den Doop in het Christendom te doen opnemen, doch de poging om hem te doopen is niet gelukt, omdat hij nog op het laatste oogenblik van zijn plan afzag. Hoe de zaak zich zou hebben voorgedaan, moge blijken uit het volgende. Door de geloofsprediking van Willibrordus kwamen vele West-Friezen tot het Christendom. Ook Koning Radboud wilde zich laten doopen. Men maakte een doopvont te Hoogwoud gereed. De Koning had den eenen voet reeds daarin gezet en Bisschop Wolfram stond gereed om den Koning te doopen. Doch Radboud stelde nog één vraag, alvorens tot deze plechtigheid, welke door velen werd bijgewoond, over te gaan en wel deze: „Waar zijn de talrijke gestorven Friesche koningen, alsmede mijn voorvaderen terechtgekomen na hun dood?” Men antwoordde hem hierop, dat hij niet allen, die niet gedoopt waren vóór hun dood, hiernamaals zou weerzien. Hierna trok Radboud zijn voet terug en verklaarde, dat hij dan liever met de vele ongedoopten in het zalig oord van Wodan wilde komen, dan met de weinige gedoopte Christenen in den Hemel. Dit verhaal bezit geen enkele historische waarde en moet tot de legenden worden gerekend. De zich in genoemd kerkgebouw bevindende vont vertoont de vormen van de vijftiende eeuw, zoodat het verhaal, als zou deze bij den doop van den Frieschen Koning gebruikt zijn, een onmogelijkheid is. Deze doopvont is achtkant, van steen en grijs geverfd. De voet is los van het bekken geraakt, dat — aangezien het gebroken is — door ijzeren banden bij elkander gehouden wordt. Vier der zijden prijken met gebeeldhouwde koppen, wier neuzen echter reeds in den loop der jaren zijn verloren gegaan. De voet is op Laat-Gothische wijze geprofileerd en gaat van het vierkant in het achtkant over. Het ware misschien gewenscht, als men zulk een vondst bewaarde in het Westfriesch Museum te Hoorn. Op de foto: De doopvont van Radboud te Hoogwoud.

de GOUDEN VONDELLING

door Sinclair Murray

Het afscheid van den ouden Stevens was vreeselijk moeilijk geweest. Als een vader en een moeder tegelijk had hij van haar prilste jeugd altijd voor haar gezorgd, alles voor haar opgeofferd en nooit aan zichzelf gedacht.

Vandaag had de oude man voor het eerst zijn onverschillig masker afgeworpen en aan zijn gevoelens den vrijen loop gelaten. Bij het afscheid hadden een paar dikke tranen langs zijn wangen gerold en de oude man had zich over deze tranen niet geschaamd.

Purdey's houding had het jonge meisje verbaasd. Ze had gedacht dat hij op een of andere manier ruzie zou zoeken met Dolf, doch in plaats daarvan had hij zich bij het afscheid uiterst correct gedragen. Van vriendelijkheid kon natuurlijk geen sprake zijn, maar dat was ook niet nodig.

En nu reed ze naast haar gastvrouw het pad op, dat naar de stad voerde. Wat zou de toekomst brengen? Ze durfde er nauwelijks aan denken. Ze droomde van een heerlijk geluk aan Dolf's zijde, doch af en toe be kroop haar de angst, dat ze nog heel wat moeilijkheden zou moeten overwinnen voor het zoover was. Ze was echter te practisch van aard om zich vóór den tijd zorgen te maken.

En vast vertrouwend, dat alles nog goed zou afloopen, begon ze een gesprek met Jenny's moeder.

Eenige weken na Eva's vertrek kreeg de oude Stevens bezoek van een heer, die zich voorstelde als mijn-ingenieur George Bustard en door den heer Martin was gezonden om een onderzoek in te stellen op Stevens' Hoop. De heer Martin had op een bank te Vancouver een bedrag van vijfhonderd dollar gedeponceerd, dat aan den ingenieur zou uitbetaald worden als het onderzoek was afgelopen. De resultaten van het onderzoek moesten telegrafisch worden gezonden naar zijn woning te Londen.

Stevens ontving den ingenieur met de gastvrijheid, die in de mijnstreken een ongeschreven wet is, en reeds den volgenden morgen ging Bustard aan het werk. Het onderzoek boven den grond was spoedig afgelopen en na de lunch zou de ingenieur in de mijn afdalen.

Stevens, die den ingenieur op geen enkele wijze wilde beïnvloeden, bleef in zijn hut, terwijl Danks en Purdey mee naar beneden zouden gaan om den heer Bustard den weg te wijzen en eventueel behulpzaam te zijn.

Den vorigen avond hadden Danks en Purdey uitvoerig beraadslaagd, op welke wijze zij de monsters van den ingenieur konden vervalschen; ze waren tot de slotsom gekomen, dat ze de eerste gunstige gelegenheid te baat zouden nemen om handelend op te treden. Beiden waren voorzien van een klein metalen spuitje, dat gevuld was met een kleurlooze vloeistof. Zoodra het geschikte moment gekomen was, wilden ze deze vloeistof in de monsterzakjes spuiten.

Bustard had reeds eenige zakjes met monsters gevuld, toen hij plotseling een kreet van pijn achter zich hoorde. Hij keerde zich om en zag Danks, die met de hand langs zijn oogen wreef.

„Wat is er gebeurd?” vroeg de ingenieur.

„Ik geloof, dat ik iets in het oog heb gekregen,” antwoordde Danks.

De ingenieur nam zijn mijnlamp en trad naderbij.

„Welk oog?” vroeg hij.

„Hier,” antwoordde Danks en hij wees naar het linkeroog.

Bustard haalde zijn zakdoek te voorschijn en bracht de punt voorzichtig onder het ooglid van Danks. Het duurde geruimen tijd voor hij iets vond, maar eindelijk riep hij:

„Hier hebben we het leelijke ding.”

Het was inderdaad een nauwelijks zichtbaar stofje, maar Danks was toch blij, dat het verwijderd was.

„Heb je geen pijn meer?” vroeg Bustard vriendelijk.

KORTE INHOUD De Londensche familie Martin, bestaande uit de heer en mevrouw Martin, hun dochters Julie en Jenny, in wier gezelschap zich ook Dolf Hudson, de verloofde van het laatstgenoemde meisje, bevindt, maakt een tocht door de Canadeesche bergen. Dicht bij het kamp, dat zij voor den nacht hebben opgeslagen, ligt de mijn Stevens' Hoop, waarin de goudzoeker Stevens en zekere Hugh Purdey trachten goud te vinden. Bovendien wonen bij de mijn Eva, Stevens' pleegdochter, en een Zweedsche opzichter. Danks geheeten. Purdey heeft zijn geld in de onderneming, die verre van loonend is, gestoken, om zoo gemakkelijker naar Eva's hand te kunnen dingen. Toevalligerwijze maakt Dolf Hudson, die oneenigheid heeft met zijn verloofde, kennis met Eva. Hij vat onmiddellijk liefde op voor het meisje, en vraagt haar ten huwelijk. Na een gesprek tusschen Stevens en den heer Martin besluit de laatste door een ingenieur den mijnbodem te laten onderzoeken en in geval van gunstigen uitslag geld in de onderneming te steken. Eva vertrekt met de familie Martin naar Londen. Jenny zet zich over het verdriet der verbroken verlovings heen en zij en Julie behandelen het meisje uit de bergen, wier afkomst in het duister ligt, als een zuster. Purdey intusschen, die door Eva afgewezen werd, zint op wraak.

„Nee, en wel bedankt voor de moeite,” antwoordde Danks. Terwijl de ingenieur het stofje uit zijn oog verwijderde, had zijn medeplichtige van de gelegenheid gebruik gemaakt om de reeds op den grond liggende monsterzakjes nader te bekijken. Hij had daarbij een beweging gemaakt, die Danks niet ontgaan was en die hem de zekerheid verschafte, dat het voornaamste gedeelte van hun aanslag was gelukt.

Toen de drie mannen weer boven kwamen — de ingenieur droeg zelf de zakjes met monsters — werden zij opgewacht door Stevens, die nieuwsgierig was naar den afloop. Doch op een desbetreffende vraag antwoordde Bustard, dat hij hem eerst over enkele dagen het resultaat van het onderzoek kon mededeelen.

En hiermede moest de oude mijnwerker zich tevreden stellen.

XVI. EVA IN LONDEN.

Hemeltje, Julie, ik kan die schoenen onmogelijk dragen. Ze knellen vreeselijk en ik val over de hakken.”

Julie Martin glimlachte en keek vol bewondering naar haar beschermeling. De familie was reeds een week in Londen en had dien avond eenige kennissen genoodigd. En daar deftige jongedames gewoon zijn, zich bij dergelijke gelegenheden in het pantser van nauw sluitende japonnen en nog nauwere schoentjes te steken, had ook Eva dien avond aan de heerszuchtige Vrouw Mode haar eerste offer moeten brengen. Dat ze in plaats van haar gemakkelijk zittende Amerikaansche rok en blouse een lichtblauwe japon van ragfijne zijde moest aantrekken, was al heel erg geweest, maar de veel te nauwe satijnen schoentjes brachten haar tot wanhoop.

Juist op dat oogenblik kwam Jenny de kamer binnen en toen ze Eva voor den smallen toiletspiegel zag, bleef ze plotseling staan. Ze durfde haar oogen nauwelijks gelooven. Was deze sprookjesfee hetzelfde menschenkind, dat eenige maanden geleden nog geen ander gezelschap had gekend dan ruwe mijnwerkers en gouddelvers?

„Julie,” zei ze tot haar zuster, „ik maak je mijn compliment: je hebt waarachtig eer van je werk!”

Ondanks het feit, dat Eva thans zoo goed als verloofd was met den man, dien Jenny toch werkelijk lief had, had ze zich moeite gegeven, haar gevoelens zoo goed mogelijk te beheerschen. Per slot van rekening was het ook haar eigen schuld, dat Dolf aan Eva de voorkeur gaf. Was zij niet altijd koel en terughoudend tegenover hem geweest?

Doch met al deze onaangename gedachten wilde ze zich nu niet bezig houden.

„Kinderen,” zei ze, „het wordt tijd, dat we naar beneden gaan; ik geloof, dat de anderen op ons wachten.”

De drie meisjes verlieten Eva's kamer en begaven zich naar den salon, waar drie jeugdige heeren bij den schoorsteen een cigarret stonden te rooken. De middelste van de drie was Dolf Hudson.

„Eva,” zei hij en wees daarbij op zijn beide vrienden, „laat ik je even dit nietswaardige gezelschap voorstellen. Deze jongeman wordt ge-

woonlijk „de Dandy” genoemd, al- **No. 5** hoewel zijn kleermaker stelselmatig Sir John Berwick op de rekeningen schrijft. En de knaap aan mijn linker zijde staat bij ons bekend als „het Jochie”; zijn officieele naam is echter Fred Lynch. Als hij niets anders te doen heeft, dan helpt hij zijn vader, die een paar dozijn steenkoolmijnen in Yorkshire bezit. Luister goed naar mijn woorden, Eva: neem je voor die deugnieten in acht! Ze zijn nog slechter dan ik en dat wil heel wat zeggen!”

Ze begonnen allen hartelijk te lachen. Eva strekte de hand uit en begroette eerst den Dandy, een jongmensch met een prettig, lachend gelaat, en vervolgens 't Jochie, die, zooals ze later vernam, de beste bokser van zijn club en kampioen in de midden-zwaargewichtsklasse van Noord-Engeland was.

Eva zat naast het Jochie in een prachtige auto, die hen naar Cavendish Square bracht. Julie volgde in den tweeden auto en Jenny met den Dandy in den derden.

„Eva,” zei het Jochie, terwijl hij in vliegende vaart de bocht bij het Buckingham Palace nam, „ik ben verliefd!”

„Wat?”

„Verliefd!”

„O,” fluisterde ze, „dat is prachtig. Wanneer gaan jullie trouwen?”

„Dat weet ik nog niet,” antwoordde het Jochie op somberen toon. „Ik mis den moed „haar” te vertellen, dat ik verliefd ben.”

Eva begon te lachen.

„'t Is anders treurig genoeg,” meende het Jochie en ze wist niet, of hij spotte of het oprecht meende.

Het bal van den heer en mevrouw Merlog werd druk bezocht. Eva, die een dergelijke gelegenheid nog nooit had meegemaakt, vroeg zich angstig af, of ze waakte of droomde. Zooveel diamanten en zooveel kostbare toiletten had ze zelfs nog nooit gezien op een der prenten, die ze in haar hut in de Rocky Mountains bewaarde.

Eensklaps werd ze uit haar droomen opgeschrikt door Sir John Berwick, die haar ten dans vroeg.

Ze walste eenige malen met hem door de ruime danszaal en toen hij haar weer naar haar plaats bracht, vroeg hij:

„Bent u met Dolf verloofd?”

„Dolf zou het wel willen, maar er is nog geen datum bepaald,” gaf ze ontwijkend ten antwoord.

Beiden zwegen. Eensklaps vroeg het meisje:

„Wie is de dame, die achter ons zit?”

„Welke bedoelt u?”

„In den hoek bij het venster.”

„O, dat is Lady Bentley. Een dame met een zonderling karakter, weduwe en ontzettend rijk. Ze heeft geen familie en staat, sedert den dood van haar echtgenoot, geheel alleen op de wereld. Ze is een vriendin van onze gastvrouw. Als ze ergens komt, blijft ze altijd zwijgzaam in een hoek zitten en gaat na korten tijd weg, zonder met iemand een woord te hebben gewisseld.

In Kent heeft ze een oud heerenhuis, dat volgepropt is met antiquiteiten en andere kostbare voorwerpen. Iedereen kent haar. Maar waarom wilde u weten, wie zij is?”

„Ze kijkt mij voortdurend aan.”

„Dat doet ze met iedereen. Maar met u maakt het toch wel enig verschil.”

„Waarom?”

„Nauwelijks een half uur geleden vroeg ze mij, wie u was.”

Eva keek hem stom-verbaasd aan.

„Dat begrijp ik niet!” zei ze.

„Misschien wil zij u wel adopteren. U hebt een schitterende kans, juffrouw Eva; een kans, die de meeste Engelsche meisjes u zouden benijden. Ik heb haar uw naam verteld en er bij gevoegd, dat u uit de Rocky Mountains komt.”

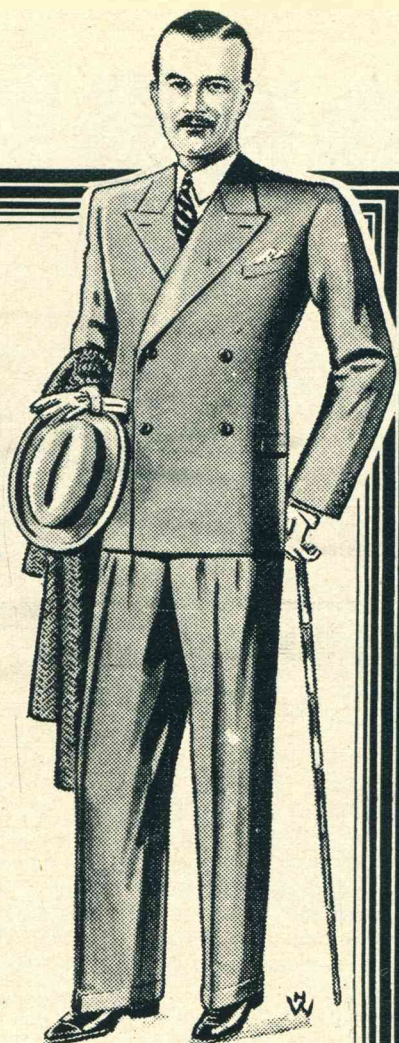
Op dit oogenblik verscheen Dolf en vroeg haar ten dans.

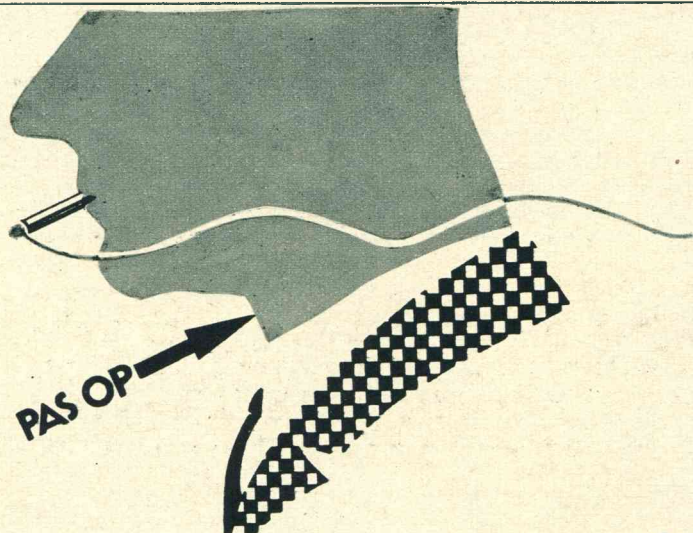
geeft cachet!

Ons blauwe Costuum
heeft door de jaren
een bijzondere
reputatie
verworven en
met recht

1- en 2-rij
van f 20.- tot f 80.-

PEEK & CLOPPENBURG

PAS OP

hartstochtelijke
rookers

moeten hun keel beschermen tegen het gevaar van ontsteking en hoest. Wrigley's kauwen werkt antiseptisch, bevordert de speekselafscheiding, zoodat de keel niet droog wordt. Wrigley's houdt de tanden en mond schoon, zuivert de adem en is goed voor maag en spijsvertering. Bovendien „na een stukje Wrigley's smaakt de volgende sigaar of sigaret des te beter.“

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak) 5 cent per pakje.

HM-1

WRIGLEY

"4711" Eau de Cologne-Zeep - Matt-Creme - Allwetter-Creme

N.Y. MAGAZIJN

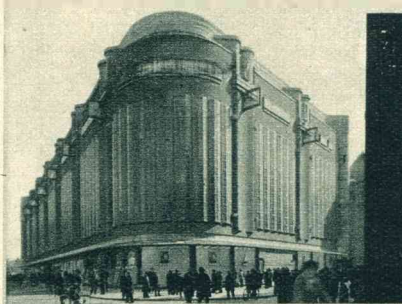
DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

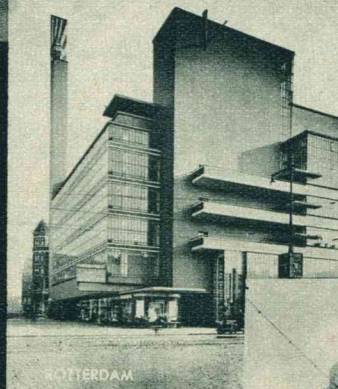
Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

„Dolf,” vroeg ze plotseling, „weten je vrienden, dat ik slechts een vondeling ben?”

„Dat is een zaak, waarmee zich niemand heeft te bemoeien,” gaf hij haastig ten antwoord. Hij vermoedde, wat er in haar omging en liet er dus op volgen: „Voel je je hier niet op je gemak, Eva? Indien je 't wenscht, dan kunnen we direct naar huis gaan.”

Ze keek hem glimlachend aan. Neen, ze kon hem onmogelijk zeggen, welk een treurige stemming zich reeds sinds enkele dagen van haar had meester gemaakt. Ze voelde zich vreeselijk eenzaam en durfde het niemand vertellen.

Gedurende de reis van de Rocky Mountains over Vancouver, Chicago en New-York naar Engeland had ze met honderden personen kennis gemaakt. En al deze menschen, arm of rijk, hadden een familie en een afkomst, die ze iedereen konden toonen. En zij? Ze was niets anders dan een vondeling, een schepseltje, dat eens door een armen-mijnwerker aan den kant van den weg was gevonden. En dit gemis aan familie kon zelfs niet worden goed gemaakt door alle vriendelijkheid en hartelijkheid der familie Martin.

„Ja, laat ons naar huis gaan,” zei Eva en ze verbaasde zich, dat ze op dit oogenblik over de woning van de familie Martin kon spreken als zijnde haar „tehuis”.

Had Dolf geraden, wat er in haar omging? Het scheen wel zoo, want onmiddellijk merkte hij op:

„Ik geloof, dat het beter was geweest, indien we beiden op Stevens' Hoop waren gebleven.”

Zwijgend werd de weg naar de woning van de familie Martin afgelegd. In plaats van haar „goe-dennacht” te kussen, drukte hij haar de hand en stapte weer in den auto.

En Eva?

Eva vloog de trappen op naar haar kamer, wierp zich op haar bed en begon te snikken, zooals ze het in jaren niet meer had gedaan.

Ten huize der familie Martin was het gewoonte, dat de dames eerst na het ontbijt beneden kwamen. Doch Eva, die in de Rocky Mountains iederen morgen de zon had zien opgaan, kon zich aan dit lang-in-bed-blijven niet wennen en was dikwijls eerder in de eetkamer dan de heer Martin zelf.

Op zekeren morgen — Eva had juist een kop thee voor hem ingeschonken — vroeg de heer Martin:

„Wat zou je denken van een autotochtje, lief kind?”

Eva keek hem verbaasd aan. Ze wist, dat Martin iederen morgen om negen uur op kantoor was. En nu stelde hij haar plotseling voor, een auto-tochtje te maken. Ze begreep er niets van.

„Waarheen gaat de reis?” vroeg ze voorzichtig.

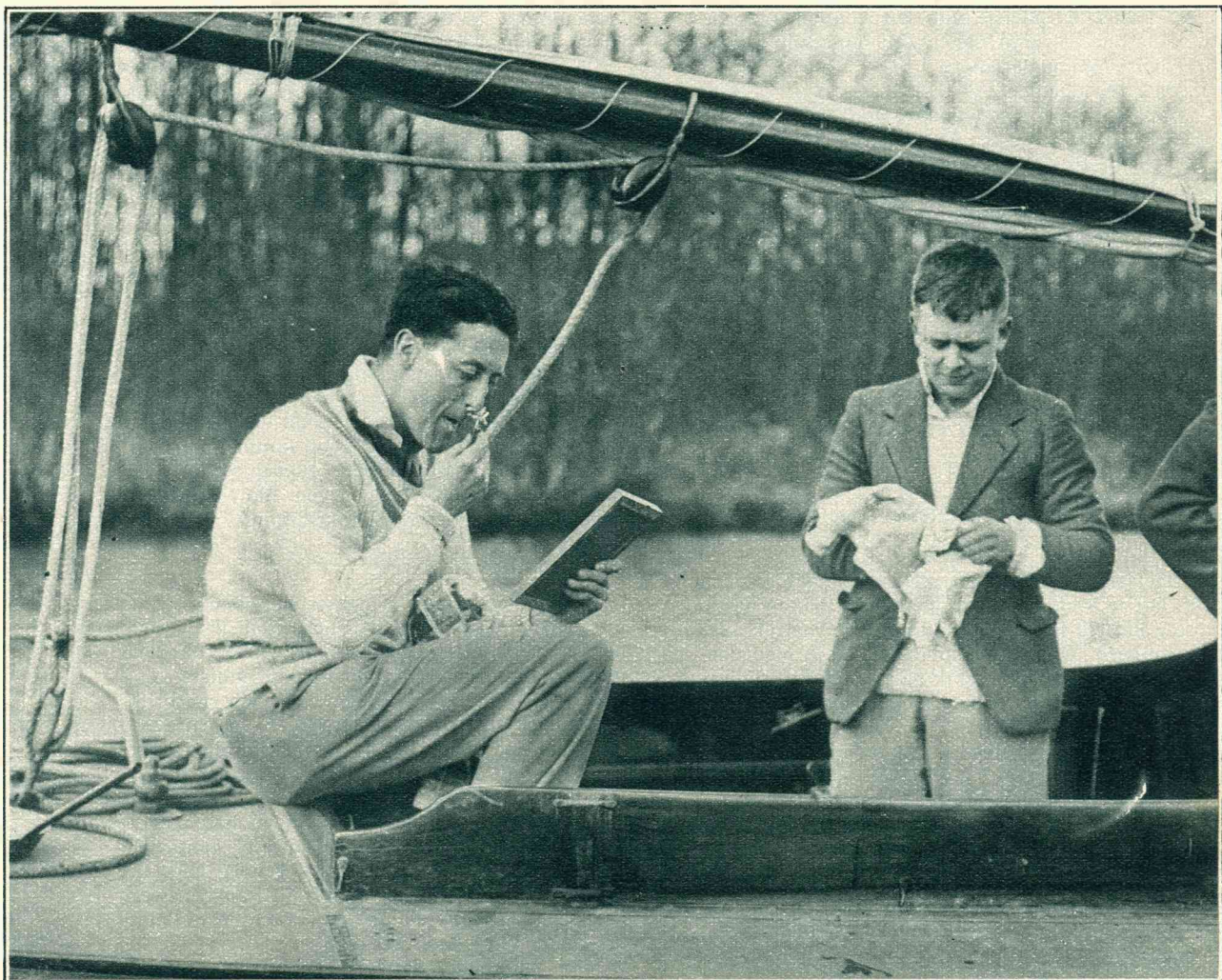
„Naar de stad en dan naar mijn kantoor. Ik dacht, dat je het misschien leuk zou vinden, Londen in den vroegen morgen te zien.”

Ze nam het voorstel dankbaar aan. Het gaf tenminste afleiding en ze zou niet gedwongen zijn, tot elf uur in huis te blijven en een boek te lezen.

Tien minuten later zat ze in den auto van Martin en reed ze naar het centrum der stad. Hoe meer ze de City naderden, hoe drukker het werd. Bijna om de twee of drie minuten moest de auto van Martin op den hoek van een straat stoppen en het verkeer werd op het laatst zoo druk, dat ze slechts uiterst langzaam voorwaarts kwamen.

Eindelijk hadden ze het kantoor bereikt en twee minuten later was het meisje in de gelegenheid, haar gastheer bij zijn dagelijksche bezigheden te zien.

Martin telefoneerde met zijn zakenvrienden te Parijs, dicteerde eenige brieven en zou zich juist verdiepen in de laatst binnengekomen handelsberichten, toen de deur geopend werd en een der bedienden met een telegram in de hand op hem toetrad.

Geen wonder, dat deze beide watersportliefhebbers zooveel zorg aan hun toilet besteden....

Met een „dank je wel” nam Martin het telegram aan, opende het en begon te lezen. Toen hij klaar was, wierp hij een eigenaardigen blik op Eva.

„Beste meid,” zei hij, „ik ben verbaasd.”

„Waarover?” vroeg ze glimlachend.

„Dat je juist vanmorgen voor het eerst hier bent.”

„Wilt u liever, dat ik onmiddellijk wegga?” vroeg ze nog steeds lachend.

„Integendeel, je moet hier blijven. Maar het schijnt wel, alsof je een voorgevoel had van het bericht, dat ik zooveel heb ontvangen.”

„Van Stevens' Hoop?” vroeg ze en ze liep haastig op hem toe.

„Neen, maar het handelt toch over Stevens' Hoop. Het telegram werd gisteren uit Vancouver verzonden. Jij en ik en de afzender zijn de eenige menschen ter wereld, die den inhoud van het telegram zullen kennen. Lees maar eens.”

Eva nam het telegram ter hand en las:

„Resultaat onderzoek Stevens' Hoop. Gouderts aanwezig ter waarde van drie-en-twintig dollar per ton. Gemiddelde dikte van goudader is honderd-vijftig centimeter. Geologische condities zeer voordeelig. Geef ernstig in overweging onmiddellijk met ontginning aan te vangen. Brief volgt per volgende mail. Bustard.”

Een sluier kwam voor Eva's oogen, toen ze het las. Het papier trilde in haar handen. Ze was niet in staat, een woord te spreken. Het kantoor van den heer Martin verdween voor haar blikken en ze zag nog slechts haar oude, geliefde bergen, die thans werk en rijkdom zouden geven aan talrijke nijvere handen.

„Is het dus werkelijk waar?” stamelde ze eindelijk.

„Bustard zegt het en hij wordt er voor betaald om het te weten.”

„Ik kan het nauwelijks gelooven. We hebben altijd zooveel teleurstellingen gehad, mijnheer Martin, en zijn er zoo langzamerhand aan gewend geraakt. O, wat zal vaders gelukkig zijn...”

„Dat zal hij inderdaad, lief kind. Maar hij weet het nog niet. Het beste is dus, dat je hem het goede nieuws telegrafeert.”

„Telegrafeeren?” herhaalde ze verwonderd. „Maar mijnheer Martin, weet u wel, dat Stevens' Hoop ruim veertig mijl van het naastbijzijnde telegraafkantoor is verwijderd?”

„Wat wilde je daarmee zeggen, lief kind?”

„Dat voor het bezorgen van een telegram tien dollar extra wordt berekend.”

„De mijn is ongeveer tweehonderd-vijftig duizend dollar waard en dus kunnen we er best tien dollar afnemen voor een telegram,” gaf Martin glimlachend ten antwoord.

Ze ging aan een tafeltje zitten en schreef het telegram, dat Martin onmiddellijk aan een loopjongen gaf. Tien minuten later werd het overgekabeld naar New-York.

„Luister eens, Eva,” zei Martin, „ik heb het vandaag verbazend druk en zou je dus aanraden een kleine wandeling te maken. Het is prachtig weer en als je de bus neemt tot Hyde Park, dan kun je precies tegen lunch-tijd thuis zijn.”

Ze gaf hem de hand en verliet het kantoor. Op den hoek der straat nam ze de bus en stapte af bij Hyde Park. Doch nauwelijks had ze twee passen op het trottoir gedaan, of ze hoorde haar naam roepen. Omkijkende zag ze Fred Lynch, die met groote stappen naderbij kwam.

„Goeden morgen,” riep hij vrolijk. „Ik was juist op weg naar Belgrave Square en hoopte je daar te ontmoeten. Heb je haast?”

„Neen. Ik was juist van plan een kleine wandeling te maken.”

„Dan gaan we samen; tenminste,” liet hij er voorzichtig op volgen, „als je het goed vindt.”

Ze knikte en even later liepen ze vrolijk pratend door de breede lanen van Hyde Park.

„Rook je?” vroeg hij, zijn sigaretten-etui te voorschijn halend.

„Neen, ik heb het éénmaal gedaan en heb er meer dan genoeg van.”

„En ik,” zei hij glimlachend, „ben ouderwetsch genoeg om je in dat opzicht volkomen gelijk te geven. Eva, je ziet er uit, alsof je plotseling een fortuin hebt geërfd.”

„Dat heb ik inderdaad,” antwoordde ze glimlachend.

„Wat?”

Ze vertelde hem het groote nieuws.

„Mijn gelukwensen!” riep hij. „Goeie genade,

je bent dus het meisje van het gouden Westen. Je vader zal wel geweldig in zijn schik zijn!"

"Hij is mijn vader niet."

"Maar ik dacht..."

"Dat doet iedereen, behalve Dolf en de familie Martin."

"Je bent vreeselijk geheimzinnig, Eva. Mag ik onbescheiden zijn en je een vraag stellen?"

"Ik geloof," antwoordde ze bedaard, "dat ik je weinig opheldering kan geven, Lynch. Ik weet zelf niet, wie mijn vader en moeder zijn. Het klinkt een beetje vreemd, maar daaraan is nu eenmaal niets te veranderen."

Ze probeerde te glimlachen, doch haar lippen begonnen verraderlijk te trillen.

"Wat zegt Dolf van het groote nieuws?" vroeg het Jochie na een kort zwijgen.

"Hij weet het nog niet," antwoordde Eva en ze verbaasde zich, dat ze nog niet aan Dolf had gedacht.

XVII. EEN BRIEF VAN PURDEY

"Lieve Eva.

Het schijnt, alsof het reeds tien jaar geleden is, dat je Stevens' Hoop hebt verlaten, en om je de waarheid te zeggen, lijkt sinds je vertrek alles veranderd. Om te beginnen wil ik je mededeelen, dat het me vreeselijk spijt, indien ik je iets heb gezegd of gedaan, dat je op een of andere wijze hinderlijk was.

Je kunt je voorstellen, dat ik mij niet erg op mijn gemak voelde; het kwam ook alles zoo gauw en onverwacht. Doch inmiddels heb ik mij vertrouwd gemaakt met de gedachte, je spoedig weer hier te zien. Gisteren is namelijk iets gebeurd..."

Eva, die juist haar hoed had opgezet om met Fred Lynch een korte wandeling te maken, stond in haar kamer voor den spiegel, toen het dienstmeisje haar dezen onverwachten brief van Hugh Purdey overhandigde.

Het poststempel was reeds achttien dagen oud en de brief was aan den postbode van Stevens' Hoop overhandigd, kort nadat Purdey een geheimzinnig gesprek had gevoerd met Danks. Maar dat kon Eva onmogelijk weten. Ze zette haar hoed weer af en begon verder te lezen.

"Ik heb mijn aandeel in de mijn overgedaan aan Stevens tegen een bedrag van vijf duizend dollar, betaalbaar zoodra het geld van Martin

binnenkomt. Ik deed het, omdat ik niet langer in het kamp wilde blijven na jouw vertrek.

De door Martin gezonden ingenieur is reeds hier geweest en heeft monsters meegenomen. Hij schijnt bijzonder tevreden met het resultaat en het zou mij niets verwonderen, indien de monsters tweemaal zooveel waard waren als datgene, waarop wij ze gewoonlijk taxeerden. Het is dus zoo goed als zeker, dat Martin binnenkort het geld stuurt."

"Dat is vreemd," mompelde Eva. "Hoe komt Hugh er toe, de monsters op twintig dollar per ton te schatten, terwijl wij er toch nooit meer dan tien dollar uitgehaald hebben?" Ze dacht er over na, doch vond geen oplossing.

En gelijktijdig dacht ze er aan, dat Hugh zijn aandeel in de mijn aan Stevens had verkocht juist op het oogenblik, dat hij rijk had kunnen worden. En Stevens had dit aandeel gekocht voor vijf duizend dollar, dat wil zeggen, voor nauwelijks een vijftigste gedeelte der werkelijke waarde. Het was vreemd!

Ze begon weer te lezen:

"Van meer belang is echter het nieuws, dat jou persoonlijk aangaat. Doch voor ik je het nieuws mededeel, wil ik je er op wijzen, dat het in mijn gevoelens voor jou niet de minste verandering brengt. Kort en goed, ik heb een brief ontvangen uit de Caribou-streek, geschreven door iemand, die op het oogenblik aan de Jasper Creek woont. De inhoud van zijn brief is letterlijk het volgende:

"Ongeveer zeventien jaar geleden had ik gedurende de zomer-campagne zooveel goud gevonden, dat ik voor mijn leven genoeg had. Ik bouwde dus een hut aan den kant van den weg en bleef daarin op de makkers wachten om met hen naar Vancouver te gaan.

Mijn makkers waren niet zoo voorspoedig geweest als ik en bleven gedurende den winter in het kamp, dat ongeveer een mijl van mijn hut was verwijderd. In het kamp waren een paar vrouwen en een van hen had een kind: een meisje van een jaar of drie. De vrouw had goudblond haar, zeldzaam mooie blauwe oogen en schijnt een opvallende schoonheid te zijn geweest, voordat ze in het goudvelderskamp verzeild raakte. Men vroeg zich inderdaad af, hoe deze vrouw in deze omgeving was terecht gekomen..."

Eva uitte een kreet van pijn. Het hart klopte haar in de keel. Goudblond haar... blauwe oogen, een vrouw, die men niet in een goudvelderskamp verwacht zou hebben...! Een onbeschrijfelijke angst maakte zich plotseling van haar meester en Purdey's woorden begonnen voor haar oogen te dansen. Hij schreef over haar moeder.

Het was wreed en afgrijselijk en Stevens, die het natuurlijk al die jaren wist, had het voor haar verzwegen gehouden. Een nijpende angst maakte zich van haar meester, doch ze dwong zich tot kalmte om de volle waarheid te leeren kennen.

"We hadden allen medelijden met het kind, dat het sprekend evenbeeld van de moeder was. Wij wilden het kind in een betere omgeving brengen, maar de moeder wilde niet van de kleine scheiden. Toen in November de eerste sneeuw begon te vallen, werd de moeder ziek en op het laatst was het zoo erg, dat ze haar tent niet meer kon verlaten.

Op zekeren dag kwam een deliver van de Fraser River in de buurt. Hij had een hondenspan bij zich en was juist van plan, naar het Zuiden te trekken, toen hij de vrouw stervend bij den ingang van haar tent zag liggen. Hij wist niet, wat te doen en kwam mijn hulp inroepen.

We deden al wat mogelijk was, maar niets hielp; de vrouw stierf in den loop van den volgende nacht.

De man, die mij gehaald had, heette Stevens. En daar niemand zich over het kind wilde ontfemen, nam hij het met zich mede naar de Fraser River.

"Den volgende dag hebben de makkers en ik de vrouw begraven. Aangezien niemand haar werkelijken naam wist, hebben wij slechts een eenvoudig houten kruisje op haar graf geplaatst en daarop geschilderd:

Hier rust een pelgrim, gestorven op den Caribou-weg

Bid voor haar ziel.

Wie de vader van het kind was? Die vraag is eigenlijk overbodig. Je weet, dat het Cariboukamp in die dagen een slechten roep had, vooral voor vrouwen.

Meer kan ik je niet vertellen. Volgens beste weten heb ik je de zuivere waarheid medege-deeld en ik ben bereid, deze onder eede te bevestigen."

Eva huiverde en begon te duizelen. Slechts met de grootste inspanning was het haar mogelijk, Purdey's brief ten einde te lezen.

"Aldus staan de zaken, Eva, maar ik smee je, neem het niet al te ernstig. Jou treft niet de minste schuld of blaam. En ik herhaal het: in mijn gevoelens voor jou brengt het geen verandering.

Natuurlijk is dat iets anders ten opzichte van de menschen, bij wie je thans logeert.

Je zult Londen zoo spoedig mogelijk willen verlaten en dat kan ik volkomen begrijpen. Wacht echter, tot Martin het geld heeft gestort. Ik kom je dan halen en dan gaan we naar een land, waar niemand je kent.

Binnen drie weken nadat Martin het geld heeft gestort, ben ik in Londen en kom dan rechtstreeks naar het huis, waarin je woont. Ik zal heel gelukkig zijn, je terug te zien, Eva. Ik denk, dat het 't beste is, dat jij de familie Martin van het gebeurde op de hoogte stelt. Houd je goed, Eva; ik ben spoedig bij je.

Je toegenegen Hugh."

Ze zat nog wezenloos naar den brief te staren, toen de deur geopend werd en Jenny binnentrad.

"Ben je nog niet klaar, Eva?" vroeg ze. "Fred kan ieder oogenblik hier zijn."

(Wordt voortgezet).

... er drijft iets bekoorlijks in hun nabijheid rond.

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 exemplaren. - Voor advertenties wende men zich tot de administratie van dit blad

Zomer in Zwitserland

FRUTIGEN (BERNER OBERLAND)

830 M. boven Zee
300 bedden

Sneltrainstation aan
de internationale lijn
Bern - Lötschberg -
Simplon.

Lente - Zomer - Herfst

REICHENBACH

712 M. boven zee

KIENTAL

1000 M. boven zee

GRIESALP

1500 M. boven zee

ZWITSERLAND

Hotels in alle prijs-
klassen.

Verlaagde prijzen.

Prosp. door het Ver-
kehrsbüro in Kiental.

Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

Help de natuur!

De natuurlijke huidvetten zijn veelal niet toe-
reikend om de huid zacht en veerkrachtig te
houden. Als geen ander middel voorziet Purol
de poriën dan van alle bestanddeelen, welke
voor een gezonde en fraaie huid volstrekt
noodzakelijk zijn.

Adverteeren doet verkoopen!

Kon zijn sokken niet aankrijgen.

Had een half uur noodig om op te staan.

Al vijftig jaar reumatiek.

Vijftig jaar verdroeg deze man uit
Dordrecht zijn pijn... toen ont-
dekte hij, dat hij er in een paar
maanden af kon zijn. Uit den brief,
dien hij schrijft, kunt u zien, dat
zijn reumatiek zeer ernstig was.

„Van mijn 11e tot mijn 60e jaar
werd ik steeds door hevige pijn
gekweld. Mijn werkzaamheden
brachten mede, dat ik 's morgens
heel vroeg op moest, maar het ge-
beurde vaak, dat ik alleen voor het
uit bed komen meer dan een half uur
noodig had. Verder moest ik net als
een kind geholpen worden om mijn
sokken aan te trekken enz. Thans,
na het gebruik van slechts 3 flesschen
Kruschen, beviel ik het uit dank-
baarheid voor mijn genezing iedereen,
die aan dezelfde kwaal lijdt, ten
zeerste aan.
J. F., Dordrecht.”

U moet de reumatiek doden,
voordat het u neervelt. Zorg dat de
reumatiek u niet steeds erger in
zijn klauwen krijgt, zoodat uw ge-
pijngde gewrichten u tenslotte
noodzakelijk het bed te houden. Zoek
de grondoorzaak van uw reumatiek,
NU, en neem maatregelen die oor-
zaak te verwijderen. Reumatiek is
het gevolg van een teveel aan urine-

zuur in het lichaam. Twee bestand-
deelen in Kruschen Salts hebben het
vermogen urinezuur op te lossen.
Andere bestanddeelen van dit zout
helpen de natuur deze opgeloste
kristallen door de natuurlijke kanalen
te verwijderen. Verder zijn er weer
andere zouten in Kruschen, die
gisting van het voedsel in de inge-
wandens voorkomen en houden daarbij
niet alleen de vorming van urinezuur
tegen, doch ook van andere lichaams-
giften die de gezondheid ondermijnen.
Onthoudt dus dat het „de kleine,
dagelijksche dosis” Kruschen Salts
is die uw lichaam bevrijdt van urine-
zuur en u verre houdt van de keten-
nen der reumatiek.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon.
Imp. N.V. Rowntree Handels Mij.
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Ziet U mijn

nieuwe blanke huid

Drie dagen geleden
nog had ik niet durven
dromen, dat ze zoo
bekoorlijk kon worden.

„Mijn huid was geelachtig, donker en slap. Mijn
gezicht was bedekt met leelijke vetpuistjes, ruwe huid-
schilfers en wijde poriën rondom mijn neus, kin en
voorhoofd. Thans word ik wegens mijn zachte, blanke
en gladde huid en mijn mooie teint door iedereen benijd
en bewonderd.”

Elke vrouw is nu gemakkelijk in staat haar huid
blank, zacht en bekoorlijk te maken en wel eenvoudig
door het dagelijks gebruik van crème Tokalon, het
beroemde Parijsche crème-huidvoedsel, witte kleur
(niet vet). Ze bevat bewerkte room en olijf-olie, ver-
bonden met blank makende, de spankracht verhoogende
en samentrekkende bestanddeelen. Ze dringt terstond
in de huid, verzacht het prikkelen der huidklieren, trekt
wijder geworden poriën samen, lost vetpuistjes op,
zoodat ze afvallen. Ze maakt de donkerste en ruwste
huid blank en zacht en verleent haar een onbeschrijf-
lijk mooie, nieuwe kleur en frisheid binnen 3 dagen,
zoodat op geen andere wijze kan worden verkregen. U
moet ze elken morgen gebruiken.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM” Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

Buitengewone aanbieding

Gramfoonplaten f 0.90
nieuwste opnamen 25 c.m., dubbel bespeelbaar. Bij minstens
10 stuks fr. remb. Catalogus van f 0.90 platen gratis op aanv.

Gramfoons f 45.- f 65.- f 100.-
Moderne salonkast, standapparaat met prima veerenmotor,
onverslijtbaar, desgewenscht te betalen met f 5.- per maand.

Dezelfde Gramfoons
met vonkvrije prima electromotor voor diverse netspan-
ningen in prijzen van : f 95.- f 115.- f 150.-
desgewenscht te betalen met f 7.50 per maand.

Gramfoons van . . . f 115.- en f 150.-
met electromotor en ingebouwd 3 lamps wisselstroomtoestel,
tevens versterker en ingebouwde luidspreker met prima
Pick-up voor : f 275.- f 300.-
desgewenscht te betalen met f 10.- per maand. Alleen het

3 lamps wisselstroomtoestel . . . f 150.-
in sierlijke kast met ingebouwde luidspreker, desgewenscht
te betalen met f 7.50 per maand.

Vraagt prospectus No. 93 over deze buitengewone combinatie.

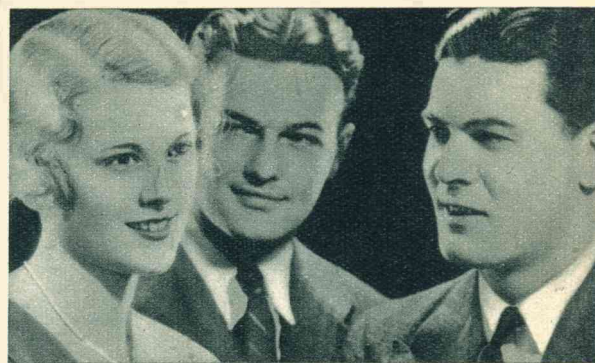
N.V. HEES & Co. - HAARLEM
KRUISSTRAAT 33

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
**BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
BETLUST enz.**

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning” buiten
op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30.

Waarom valt Uw BLONDE HAAR toch een ieder op?

Welk een heerlijke goudglans heeft het! Het is werkelijk geen wonder, dat
de heeren er niet genoeg naar kunnen kijken. Dat zul je altijd zien, als een
dame NURBLOND gebruikt. NURBLOND is de eenige shampoo speciaal
bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van
blond haar. Het voorkomt niet slechts, dat het haar donker wordt, doch het
geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar, den oorspronkelijken
lichten gouden glans terug. Millioenen vrouwen over de geheele wereld en
reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buiten-
gewoon succes. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleek-
middel en ook geen soda. Overal verkrijgbaar. Probeert Roberts NURBLOND
nog heden. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag - Amsterdam - Sneek.

Sproefen komen vroeg in het voorjaar, koop tijdig een pot Sprufol. Bij alle Drogisten.

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukver-
band-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen
gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen
gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond
onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek
over breuken en hare behande-
ling toezenden, waarin ook mijn
Breukverband-Apparaat
is afgebeeld met de prijzen, ook de
namen van vele personen, die het
beproefd hebben en hoogst dank-
baar zijn. Het geeft directe verlich-
ting, wanneer al het andere niets
hielp.

Ik maak het volgens Uw maat
en zend het U toe met absoluten
waarborg, dat het U voldoende zal,
of ik zend U het geld terug. Ik heb
den prijs zoo laag mogelijk gesteld,
zoodat rijk of arm het koopen kan.
Ik zend het op proef ten bewijze dat
hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U
alleen oordeelt en indien U eens mijn
geïllustreerd boek gelezen hebt, zult
U even verrukt zijn als mijne duiz-
enden patiënten wier schriftelijke
dankbetuigingen voor U ter inzage
liggen. Vul onderstaande gratis
coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS
die zich zelf en duizenden anderen
van breuklijden bevrijdde. Indien
breuklijdende, schrijf dan nog
heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gefieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe,
zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek
en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen
preparaat: **Amsol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In rode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Uit de groote dagen van het keizerrijk. Ex-keizer Wilhelm II (naast hem de ex-kroonprins in 't uniform der Doodskopuzaren) met zijn zes zonen op weg naar de groote Nieuwjaarsparade.

Het slot Oels, waar de kroonprins met zijn familie thans verblijf houdt.

Ex-kroonprins Wilhelm. 'n Foto, enkele maanden voor het uitbreken van den wereldoorlog maakt.

DE EX-KROONPRINS 50 JAREN

De Kroonprins tijdens zijn verblijf op Wieringen. Zijn eenige afleiding bestond in motorrijden en in paarden beslaan bij den hoefsmid, voor wiens woning men hem hier gefotografeerd ziet in het bijzijn van burgemeester L. C. Kolff.

Den 6en Mei is het een halve eeuw geleden, dat in het paleis te Potsdam bij Berlijn het Duitsche keizerspaar een zoon werd geboren. Het kind was bestemd de vierde uit het geslacht Hohenzollern te zijn, die een keizerskroon moest dragen. Het lot heeft anders beslist. De jonge Wilhelm van Pruisen, die een zuiver militaire opleiding genoot, uitgenomen den korten tijd, dat hij aan de universiteit te Bonn college liep, zou zijn loopbaan, die onder zulke schitterende omstandigheden begon, onverhoeds zien afgebroken en beëindigd. In 1914 barstte de wereldoorlog uit, en de kroonprins, die tengevolge van enkele onvoorzichtige uitlatingen door de toen zeer machtige militaire partij bovenmate verheerlijkt werd, kreeg den generaalsrang en het opperbevel over de Duitsche troepen in het Westen. Zijn groote nederlaag leed hij hier voor Verdun. Toen in 1918 de aftocht voor het Duitsche leger begon, bood hij de nieuwe republikeinsche regeering aan, zijn troepen naar het vaderland terug te geleiden. Dit aanbod werd afgeslagen en evenals zijn vader moest de Kroonprins naar Nederland vluchten. Onze Regeering

wees hem het eiland Wieringen als verblijfplaats aan. Na enkele jaren, toen de rust in Duitschland verzekerd scheen, vertrok hij in het geheim vandaar en ging met toestemming van het Deutsche Kabinet als gewoon burger op het slot Oels in Silezië wonen. Nu en dan vertoont de ex-kroonprins zich nog bij parades, maar het grootste gedeelte van het jaar is hij op reis of op zijn kasteel. Met het politieke leven bemoeit hij zich betrekkelijk weinig; een rol van betekenis speelt hij er in ieder geval niet. De man die een der machtigste vorsten van Europa had kunnen zijn, slijt zijn dagen in kalmte. Hij, die door zijn vijanden wellicht het sterkst van alle tegenstanders werd gehaat, is vrijwel vergeten, en het ziet er niet naar uit, dat hij nog eens in de gelegenheid zal komen den troon van zijn voorvaderen te bestijgen.

Tijdens een zomervacantie te Zandvoort werd deze aardige foto gemaakt van den ex-kroonprins, terwijl hij 'n klein meisje aan de haren probeert te trekken

Schoonheid en charme

zijn synoniem met een lenig gezond lichaam, een frisse gelaatskleur en soepele huid. In Old Cottage complete toiletserie vindt U onschatbare middelen om Uw lichaam goed te verzorgen. Het decore parfum zal personen van distinctie aantrekken en U tot het middelpunt maken in elk gezelschap. Alle goede zaken verkopen Old Cottage Lavendel:
Toiletzeep Water
Badcrisallen Poeder
Badzeep Talcum
Brillantine Creams
Reuksachets Etc. etc.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage

VERHEULE CO

Lavender Zeep en Lav. Water

Frisch en fraai

als een dauwdrop in de zon wordt uw teint door het dagelijks gebruik van „Zij"-Crème. In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

Kijkt tusschen uw teenen naar deze symptomen!

Gevaarlijke infectie.

In 't begin nauwelijks merkbaar.

Bemerkt ge vochtigheid tusschen uw teenen? Of is de huid daar rood of gesprongen of hebt ge jeuk tusschen uw teenen? Is de huid wit en dik? Bespeurt ge een onaangename reuk? Deze vervelende dingen zijn de voorlopers van een ernstige huid-infectie, die in 't gehele land heerscht. Tinea Trichophyton is de bacterie, die overal voorkomt en die onwetend in duizenden huisgezinnen wordt verspreid.

Saltrates Rodell doodt deze bacterie. Tevens worden pijnlijke, brandende voeten, bedekt met likdoorns, die afschuwelijk knippen, steken en branden, er door genezen. De likdoorns worden door dit melkachtige zuurstofbad onmiddellijk tot aan den wortel toe geweekt, zoodat ge ze met wortel en al kunt verwijderen.

Nadat ge slechts enkele malen uw voeten met Saltrates Rodell hebt gebaad, kunt ge dagenlang lopen of staan of heele nachten doordansen, zelfs in schoenen, die een heel nummer kleiner zijn dan ge gewoonlijk draagt. Miljoenen menschen gebruiken Saltrates Rodell. Ze kosten slechts een kleinigheid en zijn bij Apoth., Drog. en Parf. zaken verkrijgbaar.

Belangrijke Mededeeling. Wie met zijn voeten sukkelt, moet bestellen het nieuwe boek van Dr. Catrin lezen. Het vertelt, hoe men eksterogen, wonden, vermoeidheid en pijn aan de voeten voor altijd kwijt raakt. Prijs f. 1.—. In verband met een bijzondere overeenkomst, ontvangt ieder inzender binnen de eerstvolgende 10 dagen een exemplaar gratis. Aanvragen aan Sanders, afd. 2 C, Keizersgracht 52, Amsterdam. Geen geld inzenden.

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

medicinale

VS VS
PEPER-MUNT

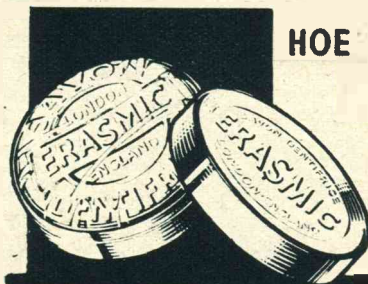

ONDER CONTROLE VAN
HET LABORATORIUM DR.
E. PANNENBORG EN
DR. H. J. DOORNBOSCH
TE GRONINGEN.
FABRIKANT VAN SLOOTEN
LEEUWARDEN

ook in rollen

ERASMIC Tandzeep

HOE HELDER WIT
MAAKT HET
UW TANDEN!

FABRIKAAT ERASMIC
COMPANY LTD, LONDEN
IMPORTEURS:
FIRMA B. MEINDERSMA,
DEN HAAG

X ESD 323-0259A

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door **Aambeienzalf Boom**

Het jeuken bedaarft spoedig.

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f. 0.90 per potje

Weigert namaak!

Vraagt de echte Poeders en Tabletten! Echt zijn ze alleen, wanneer op de verpakking de naam van den fabrikant in nevenstaande handteekening voorkomt.

Amijnhardt

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren

is....
winnen!

Heeft U reeds de volmacht voor de Postgiro ingevuld? Zij, die Uw steun behoeven zullen er U dankbaar voor zijn.

Eenmaal invullen is voldoende. De maandelijksche betaling geschiedt dan automatisch. Doe het nog heden.

Postgiro

186.000

Laat ze maar praten...
U weet het beter...
U hebt het zelf gezien... in
DE STAD AMSTERDAM

Iedere week vol actueele foto's en gezellige lectuur... met het weekblad „De Humorist" erbij om eens flink te lachen. Bovendien gratis tegen ongevallen verzekerd ook nog.

En dan de premieboeken... de prachtige romans van bekende schrijvers, die u als abonné voor maar 17½ cent per stuk verkrijgen kunt...

Een week ontspanning en afleiding voor 12½ cent dat geeft u een abonnement op

DE STAD AMSTERDAM

DE WATERSPIEGEL

FOTO PARAMOUNT.

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal Bij VOORUITBETALING f1.62½; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.